

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. бр. 3/2006

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 09.02.2007. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, свима.

НАСТАВЉЕНО 09.02.2007. године

са почетком у 9,35 часова

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је веће у неизмењеном саставу, да су присутни:

- заменик тужиоца за ратне злочине Станковић,
- пуномоћник оштећених, адвокат Тодоровић, те
- оптужени Поповић и Стојановић и њихов бранилац, адвокат Божо Прелевић.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У понедељак ће бити саслушан оштећени Фатос Битићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је планирано.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Он слабо говори српски, па би требао преводилац. Ми имамо Еду која преводи, не знам да ли је судски преводилац, Еда, једна, која нам је за Суву Реку превела. Е сада, само сам хтео да Вам кажем. Он врло слабо говори српски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је свој исказ у поступку истраге дао на српском језику.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте, али хоће сада, рекао ми је да би требало, да је сигурнији на албанском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде то у паузи.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Овде за Суву Реку нам преводи та Еда и она може да дође, ако је судски тумач. Он ми је рекао да би желео да говори на албанском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам схватио да за Суву Реку преводи неко из те Мисије.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте један њих, двоје њих, Еда једна жена и тај још један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Двоје њих преводи, а она може да дође, договорићемо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, онда ћемо то у паузи. Бранилац?

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ја бих хтео само да обавестим суд да је јуче након главног претреса, сведока Стаменковић Дејана, сачекало службено возило 16-09 МУП-а Србије чији је задатак искључиво обезбеђење сведока-сарадника и што мислим да има директне везе са његовим мењањем исказа на јучерашњем главном претресу. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За сада немате неких предлога у том смислу? Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, ја сада одмах да кажем, није сведок-сарадник, а о томе како ће сведок да иде и како ће да дође, нисам ни надлежан, нити обавештен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јасно да није сведок-сарадник, да би био сведок-сарадник мора бити, мора имати прво неку другу процену.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наставићемо са саслушањем сведока Николић Александра, под условом да му је добро. Николић Александар? Ту сте. Да ли, само да проверим нешто – да ли се у публици налазе сведоци који су позвани за данас? Дакле, да проверим онда, да искористимо ту прилику и да проверимо ко је све ту. Мијатовић Маријан, Ђорђевић Александар, Васић Зоран, Милић Предраг, Станковић Зоран, Вучићевић Милован, Вучковић Милисав, Лутовац Машан, Савић Горан? Сви су ту.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су приступили и за данас позвани сведоци Мијатовић, Ђорђевић, Васић, Милић, Станковић, Вучићевић, Вучковић, Лутовац и Савић, па их председник већа прописно поучи и упозори, а потом упути у засебну просторију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, господине Мијатовићу, Ђорђевићу, Васићу, Милићу, Станковићу, Вучићевићу, Вучковићу, Лутовац и Савићу, вас ћемо саслушати, да ли ћемо данас стићи или не, не знам, али у сваком случају, саслушаћемо вас као сведоке. Дужни сте казивати истину. За давање лажног исказа се кривично одговара. Нисте у обавези да одговорите на питања, чијим одговором би себе изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или, пак, кривичном гоњењу. Дакле, на та питања нисте у обавези одговарати, али сте у обавези да нам верно пренесете све оно чега се сећате. Дакле, ништа не смете прикрити и прећутати. Да бисмо наставили са претресом, ја ћу вас замолити да напустите судницу, да бисмо могли да саслушамо сведока Николића, чије саслушање смо почели јуче, знате.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су сведоци изашли из суднице, а приступи сведок Николић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се, евентуално, у судници још налази неко ко је предложен од стране тужилаштва као сведок, пошто одавде ми имамо врло слабу визуелну контролу простора за публику? Добро. Господине Николићу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Изволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте данас?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Прво бих се извинио за сутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто? За оно јуче?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Болест је свачија, таман посла, нема потребе извињавати се. Битно је да сте Ви добро. Можемо наставити са Вашим саслушањем?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само да поновимо она упозорења од јуче. И данас сте дужни казивати истину. За давање лажног исказа се кривично одговара. Не морате одговарати на питања, чијим одговором би себе изложили тешкој срамоти и знатној материјалној штети, или, пак, кривичном гоњењу. Ви нам рекосте да у зграду СУП-а улази Стојановић?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А вас двојица не?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сам Вам ја предочио тврдње Стаменковића који каже да сте ушли сва тројица, да сте отишли горе на кратко код начелника, он каже, па то и описује – попели смо се горе на спрат, па прво кроз једну малу канцеларију, ушли у једну већу канцеларију, ту се поздравили са тим човеком и да чујем Ваш коментар. Да ли Вас ово, евентуално, подсећа на нешто?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не. Ми смо били испред «Голфа», службеног «Голфа» нашег.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту испред?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Испред зграде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред зграде?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас двојица?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Претпостављам да Стојановић излази из зграде. Колико се задржао тамо?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Па, не знам тачно временски колико је, то не могу да прецизирам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли излази сам или са неким?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сам?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, потом одлазите до?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Дошао је до нас, ту смо седели пар минута. Наишао је цип из правца полицијске станице. То је неких 80 метара, сада не знам тачно колико је далеко, «Пајеро», стао је испред нас, да ли је позвао некога. Милош је пришао, о чему су разговарали, не знам и возило «Пајеро» је кренуло према затвору. И Милош је рекао – идемо до затвора. Тада ми је рекао, имам један конкретан службени задатак да дам пратњу лицима. Ми смо отишли код затвора. Возач «Пајера» је паркирао возило, задњим делом према капији. Лица су излазила са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се ту задржимо сада. Да ли неко од вас иде по њих?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Ми смо стали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сва тројица сте ту?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да, поред капије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро? А овај возач «Пајера», да ли он одлази у унутрашњост, капију затвора? Да ли он одлази по њих?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Возач «Пајера», колико се сећам, он отвара врата, а лица су већ излазила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они излазе?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да, долазе са његове стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли излазе сами или их опет неко од затворских стражара доводи, спроводи и тако даље?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Са чуварима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Затворским чуварима?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: До капије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До капије? Колико је «Пајеро» од капије?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Па, неких пола метра, метар, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, одмах ту испред врата?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су везани били?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Па, руке су држали на леђима. Да ли им је то навика, процедура у затвору, али нисам видео да су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате да су, у том смислу не знате да ли су везане руке, руке су биле на леђима?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сва тројица улазе у?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: У службено возило. Возач «Пајера» затвара врата, улазе у возило, возило креће. Наше возило је било неких десет, петнаест метара паркирано, пошто тај паркинг користи општина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, то сам схватио.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Ми смо ушли у наше возило, Стаменковић, ја и Стојановић Милош и возач «Пајера» је кренуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Стаменковић каже да сте Ви и он, Стојановићу дали своје лисице?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте дали своје лисице, па Стојановић са тим возачем «Пајера» одлази тамо, одлази тамо и потом изводе ова три лица?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Господине судија, моје лисице су остале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам само предочавам оно што он каже да Ви, пошто се разликујете у тим казивањима, да видимо, да пробамо да расчистимо.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Лисице су ми остале када је погођен СУП, зграда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви их нисте ни носили?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Нисам, значи, имао сам само пиштољ и резервни оквир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Добро, ви одлазите, седате у аутомобил?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: И пратимо возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пратите возило? Ко иде напред, ко позади?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Од возила?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Предње возило иде «Пајеро», ми иза њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тако све време?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: До уласка у камп.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До уласка у камп? Шта је Ваш задатак у овом случају био?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да обезбедимо пратњу ципу и лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И лицима у том ципу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да. Значи, ми смо имали конкретан службени задатак да дамо пратњу мислим ципу и лицима, пошто су лица била у њему, значи и једно и друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико од вас није био у «Пајеру»?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него, тамо су само возач напред и три лица позади?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кога у кампу горе затичете?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Поповић Сретена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте Ви шта је било и тако даље, него сада да видимо, кога од људи које Ви знате тамо?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Поповић Сретен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само Поповић Сретен?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете Ђерића?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Познајем.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је и он био тамо?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стаменковић каже да је и он био тамо?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Када смо ми били тада, не. Сутрадан
када смо пошли назад, рекао је Поповић Сретен да чека неку групу полицајаца
за обуку. Пошто смо ми били у кампу до 9 сати, није.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када Ви знате Ђерића?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Па, у Приштини.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Приштине још?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, Стаменковић нам каже да је и Ђерић био тај дан
тамо. Да ли познајете неке инструкторе који су вршили обуку припадника
Посебних јединица полиције?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога знате конкретно?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Радио сам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: 1995. године радио сам у ЈСО.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: И знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког Дукића, званог Дука?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је и он био тамо?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стаменковић нам каже да је био тамо, био је он и још
једно три инструктора, па су играли фудбал са неким радницима из кухиње, ту
на неком игралишту унутар кампа, тај дан послеподне?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не. Колико се сећам, није био. И ако
смо играли фудбал, играли смо ја, Стаменковић, Поп и Милош.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас четворица?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких других људи из кампа?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Па, били су кувари, али они су били у
објекту.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кувар и куварице?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је њих било?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не знам колико је било.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Знам две женске су биле када смо ми
изашли у град са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте ишли заједно са тим девојкама у град увече, да ли је тако?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је увео ову тројицу доле у просторију?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Поповић Сретен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само Поповић?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте му Ви помагали?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Ми смо били у пратњи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У пратњи?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да сте и Ви дошли до просторије?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тада видели, да ли су људи били везани или нису?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта не? Нисте видели или нису били везани?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не сећам се да су били везани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли разумете, то је сада прилика, ево кажете, изашли су из затвора са рукама на леђима, не знате да ли је то такав обичај и тако даље. Сада је тренутак и ситуација када се људи уводе у просторију, Ви их пратите од ципа. Претпостављам да нема сумње да то тако нешто не можете регистровати?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Руке на леђима, да ли су биле?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Држали су руке на леђима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И даље?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тако су и ушли унутра?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви учествовали у спремању те просторије?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стаменковић каже да јесте, да сте вас двојица припремили ту просторију, изнели неко наоружање, неку муницију и тако неке ствари које су биле, тако да сте очистили, у том смислу, пребацили у ту неку другу просторију и на тај начин је припремили?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви улазили у ту просторију?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште нисте?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте изјутра отишли?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Па, оно када смо дошли из града, значи, сада не знам, када се преламало јутро и дан, оно, свитање оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да? Већ тако рано сте напустили?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не, не, тада сам дошао из града са ове две девојке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада сте дошли из града?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро? Остали сте целу ноћ у граду? Добро, добро, питам.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Мислим, приватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Изашли са женске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Дошли смо тада ујутру и Станковић је паркирао возило и пошао према објекту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то сте рекли.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: И онда сам чуо дозивање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дозивање и донели млеко?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: И пита, шта је проблем, питам шта треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питам само када сте напустили камп?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Па, јутро, сада не знам тачно време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте после тога одспавали мало?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да, једно пар сати, два, три сата, тако нешто је било, не знам тачно, отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тада било у кампу, да ли су људи почели да долазе, пошто је Сретен рекао да очекује долазак полазника обуке?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Док смо ми били, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико није дошао?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, ко је Љуба домар?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не, видео сам један чича да је дошао ту на кафу и отишао одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један чича?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је дошао на кафу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Ту у објекат и отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Па, тог јутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог јутра?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претходни дан, дакле то поподне, да ли сте га видели тамо?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли још нешто да нам кажете?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Па, када смо попили кафу, ја сам рекао Поповић Сретену, пошто ми је био командир, да сам им однео, тражили су воде, ја сам им однео млеко. Ја нисам, Поповић Сретен је рекао да не ваља та вода за пиће и видео сам у канцеларији има паковање млека. Однео сам, лица су протурили руке кроз решетке. Дао сам им паковање млека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте нам објаснили, то сте објаснили, сада понављате, добро.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: И ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте били припадник неке јединице и које те 1999. године?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: 124. интервентне бригаде извиђачко-диверзантски вод.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И још једно питање. Од кога је примао команду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је био непосредно претпостављени старешина, то Вас пита заменик?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Мој командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Поповић Сретен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поповић Сретен, добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је, каже сведок каже да су отишли, попили су кафу и отишли око 9 сати ујутру из тог центра у Петровом Селу. Да ли је био неки човек то јутро, да ли се поздравио са њима ту у оквиру тог центра, док су пили кафу, да ли је био неки старији човек?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не, рекао је. Рекао је да је дошао неки чича и попио кафу.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не, није попио кафу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Него се поздравио са њима, ко је?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, док сте Ви пили кафу, дошао је неки чича?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да, поздравио се и отишао одмах, вратио се назад.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко је то, не знате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не зна, ја сам га питао да ли зна.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекао је 2006. године у фебруару месецу, у присуству јавног тужиоца је саслушан код полицајца за ратне злочине и рекао је ту да су ови скинули лисице, Стојановић и Петровић, овој тројици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте, реците, који је то записник?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Поповић и Стојановић. То је записник од 16.02.2006. године. Присуствовао је Станковић, а водио је Васовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немам ја то ту. Да, да, то је тачно, 3. страна овог записника који је се, дакле, може користити зато што је дат у преткривичном поступку. Ви кажете, господине Николићу – мислим да су Сретен Поповић и Милош Стојановић скинули лисице тројици Албанаца приликом њиховог уласка у објекат. Ја нисам улазио у објекат том приликом, већ сам стајао по Поповићевом налогу онако пет метара од улаза и осматрао да не наиђе неко од цивила. Ево, то Ви кажете, то Ви кажете прошле године у фебруару, 16. фебруар, дакле тачно пре годину дана?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Господине судија, ја сам давао изјаве доста. Ја Вам тачно сада све изјаве не могу да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам, али истина је само једна и онда нема везе колико изјава дате, разумете?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Увек ћете рећи исто, ако се ствари добро сећате и ако сте добронамерни, да их верно презентујете ономе ко Вас нешто пита. Па, Вас сада питамо, шта је тачно, шта је тачно, да ли оно што сте овде данас рекли или ево овом приликом, 16.02. прошле године пред радницима УКП? Шта је тачно?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Тачно је да су лица била у објекту, руке су им биле слободне. Ја нисам видео да им Стојановић Милош.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви рекосте, шта сада то значи, руке су им биле слободне?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Стојановић Милош и Поп, ја нисам видео да су скинули лисице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, рекли сте овим, рекли сте – мислим да су Сретен Поповић и Милош Стојановић скинули лисице тројици Албанаца?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Приликом уласка у објекат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приликом уласка у објекат, разумете?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не сећам се да су скинули лисице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па нам остаје сада нејасно, јесу ли уопште имали лисице или нису имали лисице, да ли су им скидане или нису и тако даље?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Ја сам навео да су руке држали позади. Нисам видео да су били везани, од нас тројице нико их није везао, значи при уласку у цип и изласку. Они су држали руке на леђима. Значи, ја се не сећам да ли су имали лисице и да ли је неко скидао. Значи, ја то сада не могу да тврдим, али сећам се да су лица држала руке на леђима и тако су ушли у објекат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Када сам им дао млеко ујутру, видео сам да су им руке слободне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Како је изгледала та просторија у којој су били?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не знам.
АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не знате? Рекао је овде у истрази, код истражног судије у Прокупљу да је, каже, изашли су у колони један по један, погнутих глава. Да ли је ишао неко са њима када су излазили из затвора?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, чувари.
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Чувари.
АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Чувари, добро.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.
АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Вама је издато наређење за тај службени задатак?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да јесте.
АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: А јесте?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, рекао је.
АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Нисам чуо, добро. Ви говорите да сте ујутру дали млеко покојној браћи Битићи. Интересује ме, да ли сте Ви то неком још рекли?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам схватио да је то рекао Поповићу.
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да, ту је седео Милош и Стојановић, Стаменковић Дејан, уз кафу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уз кафу, да, да.
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да, ја сам рекао враћао сам се с једним момком и рекао сам да сам им дао ујутру млеко, на шта ми је он одговорио да им је однео доручак.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поповић?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да. Поповић Сретен да им је однео.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да им је већ однео доручак?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да, он је однео доручак.
АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Интересује ме, да ли Ви знате ко су лица која су спровођена тим белим ципом «Пајеро»?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква су Ваша сазнања у том смислу, ко су ти људи?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа не знате?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не. Само је речено да пратимо три лица. Господине судија, ја као професионалац када добијем задатак и не питам шта су, ко су лица. Значи, мој задатак да извршим, наређење до места предаје.
АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: А да ли знате, зашто су били у том прекршајном затвору?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се знало да су Албанци?
Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали да су странци?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, ништа, ништа?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте то сазнали, ако сте уопште сазнали?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Па, преко медија када су пронађени, да су Албанци убијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто би Ви то повезали са оном тројицом коју сте Ви возили, разумете? На основу чега Ви онда закључујете, то су она тројица, ако Ви нисте знали тада да су то неки странци, Албанци, Американци, разумете? Зашто би сада после пар година након тога и медијске приче, онда то повезали са тим људима?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Па, када су позивали на разговор Поповић Сретена и Стаменковић Милоша, у вези тога, тада сам установио о којим се лицима ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је Стојановић Милош рекао да су та лица, рекли сте да нисте знали чији су држављани и да ли су Албанци или не знам чији држављани, да ли Вам је Стојановић Милош рекао, ако дозволите, судија, рећи ћу оно што је јуче рекао сведок Николић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Вам је рекао да се ради о шпијунима?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. Да ли сте имали приликом разговора у УБПОК-у притисак да промените Ваш исказ?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли су Вам претили?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је ту био тужилац док су Вам претили?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Шта су Вам рекли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којом приликом, којом приликом? Којом је то приликом било, пошто сте у више наврата били саслушавани од стране радника Управе криминалистичке полиције, Службе за откривање ратних злочина, раније УБПОК, којом приликом? Да ли ово онда 16.02.2006. године?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не знам, пред затварање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Пре затварања, хапшења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аха, пред хапшење?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чије?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Моје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Твоје? Добро?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Тада су ми рекли у «Голфу».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, шта су Вам претили, то Вас пита бранилац? Узмите мало воде попијте.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Рекли су ми, сада идеш у ћорку, изгубио си посао, мислиш да ће да те чека жена пет година, да извинете, мораће да нађе другог «јѐбача», ти ћеш да носиш канте по WC.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али то претпостављам да није деловало на Вас, у том смислу да сте тим претњама што подлегли, ако сам Вас добро разумео?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Па, тада из возила када су ме извадили, поново су ми рекли, одвели ме у УБПОК и рекли су ми, имаш сат времена да потврдиш да си био код начелника Милисава, да ти је Поповић директно рекао ко су лица која су убијали, да имаш сат времена сада да ти изменимо исказ, идеш одмах кући. Каже, пишем ти одмах решење, идеш одмах кући, не идеш код судије идеш одмах. Ја сам рекао, па шта хоћете да будем вама ставим све па шта хоћете од мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли оптужени имају што да питају сведока? Само нешто да приметите, да објасните, можете, можете.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли си ти ратовао, које године?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Које године?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Замениче, замениче, имате нешто да питате сведока?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да ли је под неком терапијом сада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада, тренутно? Да ли примате неку терапију?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋИЋ: Не, не идем код доктора уопште, хвала Богу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се обраћао лекару по завршетку ратних операција?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неких здравствених проблема, здравствених тегоба тог типа?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас пита заменик.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Имао сам лекарске прегледе овде у Београду. Хвала Богу, жив и здрав сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зашто плачете сада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојмо зашто неко плаче.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Неко да ми дира породицу и жену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Николићу на овај начин смо завршили са Вашим саслушањем, ако схватио сам да оптужени немају питања.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Оптужени само, извињавам се, могу ли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, да.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Оптужени указују само да је решењем Ки.В. 3/2006 издвојено из списка записник Николић Александра од 16.02.2006. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато га ја овде немам, зато га ја овде немам, али откуд сте га Ви ископирали, да, да. Али, интересантно је да га ја овде немам. Господине Николићу, тражите ли неке трошкове што сте дошли данас у суд?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не тражите, трошкове доласка?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Ако можете те трошкове деци у обданиште негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Деци за незбринуту децу дајем те паре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па дадните Ви те паре, немојте да ми дајемо те паре, него Ви их дадните ако желите, разумете.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Не желим да узмем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: До сада нисам узео никакве трошкове и нећу ни сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок трошкове доласка не тражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, можете ићи.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Господине судија, једно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, кажите?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Није везано за случај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Могу ли да седнем у публику?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, можете, како да не.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР НИКОЛИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, имате право од овог момента да пратите ток претреса. Мијатовић Марјан? Ђерића смо јуче отпустили.

Сведок МАРЈАН МИЈАТОВИЋ

Добар дан. Господине Мијатовићу, да ли има неких промена у Вашим личним подацима?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У односу на оно што сте у поступку истраге дали поступајућем судији?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема никаквих?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте и даље у Прокупљу, улица Нике Младеновића број 13?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тако, добро.

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Још увек активан у служби.

Сведок Мијатовић Марјан са подацима као у спису, упозорен, опоменут, те заклет читањем законског текста заклетве за сведока, исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево законски текст заклетве ту испред Вас на пулту.

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Мијатовићу, да ли остајете при изјавама које сте до сада у више наврата, у овом поступку дали?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате томе што да додате, да промените?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Па, ништа, ако има потребе конкретна питања, онда конкретне одговоре, давно сам давао изјаве, па бих можда нешто од тада заборавио како сам изјавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате о чему се ради. Ви сте у то време, ако сам добро схватио, били у?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: У Прокупљу, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Окружном затвору у Прокупљу?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Надзорник страже или руководилац Службе за обезбеђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Руководилац Службе за обезбеђење?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта нам знате рећи везано за браћу Битићи, за тројицу браће Битићи?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Ја прво, допустите ми да кажем као човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само укратко.

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Осећам жаљење што су три млада човека изгубила живот. У служби сам био у прилици, након што су доведени код нас да их упознам, по службеној дужности. То су била три брата, три млада човека. Оно што је мени било познато, то је да су доведени због прекршаја,

значи, у управном поступку кажњени са казнама затвора у трајању од по петнаест дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По петнаест дана?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да, зато што су на илегалан или недозвољен начин прешли административну границу код Мердара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Они су приведени од стране радника Одељења унутрашњих послова из Куршумлије 27. јуна 1999. године, значи са казнама од по 15 дана затвора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро? Казну су издржавали у?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да, у Прокупљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Прокупљу?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Смештени су били у истој соби. Ја сам по службеној дужности свакога дана, односно свакога јутра њих обилазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ту није било никаквих проблема?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Није било проблема, момци су били дивни, дисциплиновани у свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је требало да буду отпуштени са издржавања казне? Када је то истицало након 15 дана?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Њима је казна требала да истекне након 15 дана, отприлике да је то падало 12. јули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 12. јула?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да 1999. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како долазите до тога да буду отпуштени 08. јула?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Е, управник, тадашњи управник затвора у Прокупљу Александар Ћорђевић, сходно својим овлашћењима законским, њима је дао условни отпуст на име примерног и доброг владања у установи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Условни отпуст?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: И донео је решења о њиховом условном отпуштању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они писали неку молбу том?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Писали су молбу, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнања о томе, ко их је у том смислу поучио?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Имам сазнања, молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнања, у том смислу, ко их је о томе поучио да пишу молбу, да поднесу молбу?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да Вам кажем, они су били, нису знали српски језик добро да говоре. Моја комуникација прва по службеној дужности са њима је била уз помоћ преводиоца, јер негде 10. јуна исте године, Окружни затвор из Призрена измештен је у Окружном затвору у Прокупљу, а тиме и лица лишена слободе и командири, односно радници страже Службе за

обезбеђење. Значи, мој први контакт морао је да буде остварен преко познавања албанског језика од стране појединих командира који су из Призрена дошли. Значи, они сами нису знали ни да се интересују о томе, већ су подучени и дато им је, подучени су тиме да могу да добију скраћење, они нису знали. Значи, подучени су тиме да имају право пошто се добро владају, примерно и тако. Тако да мислим, објективно, не познавајући језик, да је неко од командира или припадника страже њима, у њихово име написао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помогао да напишу те молбе?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да, да, дабоме и онда је на основу такве њихове молбе управник тадашњи Александар Ђорђевић, донео решења да им казну од четири дана услови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви имате сазнања о томе, када је управник донео то решење?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Заиста не знам, датум када је донео. Видећете тамо достављена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то донето, да ли је то решење по Вама, по Вашем најбољем сећању, а питаћемо наравно и управника, да ли је оно донето на дан њиховог стварног отпуста или је можда донето раније, неколико дана раније, па се чекало?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Не бих могао да Вам дам прави одговор на то питање, јер заиста не знам. Могу само да претпоставим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, ако знате-знате.

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да, не знам заиста, да ли је на дан, на дан њиховог отпуштања је решење од стране матичне службе достављено до дежурне службе, то је у приземљу, где су требали они да буду отпуштени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта се дешава, шта се дешава тај дан?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Значи, тог дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: 08. јула 1999. године негде у јутарњим сатима Александар Ђорђевић је позвао мене као руководиоца службе и саопштио ми, обраћајући ми се по имену, Марјане, разговарао сам са Вучковић Милисавом, начелником Одељења полиције СУП-а Прокупље и договорили смо се да ће радници СУП-а да браћу Битићи по пуштању на слободу, да одвезу. Значи, обзиром на догађања, непосредно после рата када су била, ја сам после свега накнадно што сам сазнао из штампе, значи желели су да помогну тим људима, обзиром да превоз нема до Мердара, па ће да их одвезу, то су моја размишљања тада у то време таква била, разумете. И онда он мени каже, значи, Милисав, разговарао је са њим, доћи ће њихови радници СУП-а да браћу Битићи сачекају када буду изашли, негде око 12 сати, да их одвезу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви знали да су они странци?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Не, не, ја сам сазнао, разговор са њима сам имао путем преводиоца. Они су Албанци из Призрена, они су мени тада уз помоћ преводиоца причали да живе у Америци, мајка и сестра ваљда живе

у Призрену, значи, онај информативни разговор мој са њима, причали су ми да су дошли са намером да обиђу мајку и сестру. И причали смо отприлике колико има времена откако су дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, ово ме занима. Да ли сте имали још ситуација?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Имали смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да неке казне због илегалног преласка државне границе издржали неки странци, па да ли су се доносила нека решења о депортацији, о враћању назад преко државне границе у, тј да се изврши нека депортација њихова?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Било је случајева, најчешће женска лица из Молдавије, не знам тих источно-европских држава, да су боравиле у Прокупљу, па онда су и прекршајно кажњена лица женског пола и издржавају казну код нас, па по издржаној казни су доношена решења о депортацији. А за мушка, обзиром да нисмо на граничном подручју, нисмо имали таквих ситуација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте, ово Вам је рекао Ђорђевић да ће доћи радници СУП-а?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прокупље?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По њих?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Он је то рекао мени, а онда сам ја по хијерархији онда рекао Васић Зорану, надзорнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да ли сте Ви проверавали?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Како мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви то проверавали код Вучковића?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Е сада ћу да Вам кажем. Значи, ја сам пренео то Васићу, што је управник Ђорђевић мени рекао. Рекао сам му, рече ми управник да ће радници СУП-а око 12 сати, после 12 када их ми будемо отпустили, да ће да их одвезу. Значи, ја сам то пренео. Е сада, негде када је било око 12 сати, обзиром да је господин управник пренео то на мене да успоставим контакт, ја сам позвао Милисаву Вучковића. Рекох, ево Милисаве 12 сати, оно што сте разговарали са управником, да ли ови твоји људи долазе да превезу ове људе. Да, да, мало ће закаснити, али доћи ће. И то је нешто потрајало неко време. Не сећам се тачно колико, можда пола сата, рецимо или тако нешто и ја сам из моје канцеларије отишао и затекао се у дежурној служби, када је, тада радник обезбеђења који је дежурао на пријавници Милић Предраг, позвао телефоном дежурну службу Васића и рекао му, каже, ови другари из СУП-а су дошли да превезу ове људе, значи да може да припреми њихово отпуштање. Значи, оријентационо то је било негде око пола један, рецимо, не могу тачно, јер нисам гледао да бих регистровао. И сада, обзиром да је он најавио, реците, опростите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите причајте.

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Тада је Васић позвао дежурног радника из смене. Не могу да се сетим тачно ко је био, да ли је био Николић Александар, не држите ме ту за реч, не могу. Мислим да је тог дана био у смени, а ко је заиста не знам, не сећам се, отишао до собе и рекао браћи Битићи да припреме своје стварчице што имају код себе и довео их са спрата у дежурну службу. Онда је ту потрајала та процедура, личних стварчица, пријем решења о отпуштању, записник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Решења о том условном отпусту?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да, да. И колико је то могло да потраје, рецимо, највише шест, седам до десет минута. Обзиром, обзиром да није то било више 12 сати, него ближе 13 сати, ја као старешина ту сам се задесио, онда сам ја лично ону бројку од 12 по, наравно, имам и овлашћење управника то када је он одсутан, неке ствари ја потпишем, оно реалније време је било 13. Ја сам направио уместо 12 – 13 и својим потписом оверио то, да не буде да је неко, ја у мом присуству, стражар да то. И десило се то, значи када су они то раздужили, лепо те папире погледали, лични претрес, она то процедура иде, лични претрес, да нешто немају код себе, да нешто нису понели из собе, што није њихово, рецимо, личне стварчице погледају, то је твоје, то је твоје, погледај то, да, да, климањем главе да је то њихово све и пошли су они. Онда сам и ја после, значи, колико сам се ја задржао, двадесетак минута у дежурној служби, пошао сам према управном делу зграде, значи на излазној капији заједно са Васићем и браћом Битићи. Е сада, до капије смо дошли, ко је ишао напред, ко позади, то не могу заиста да се сетим. Мислим да је Васић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су им руке биле везане?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Не, не, то су људи који излазе на слободу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, питам.

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Васић је откључао, па је мене као старешину пустио. Ја сам први изашао, онда пошто и ја имам кључ, они су прошли горе, рекох, ја ћу да окренем кључ са спољње стране врата, значи механички.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да закључате?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да закључам улазна врата она велика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улазна врата?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: У двориште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У двориште затвора?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Е сада, кренули смо. Када смо изашли на та врата, ја сам опазио испред пријавнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је далеко пријавница од тих врата?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Неких пет до седам метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је сада то? Да ли је то неко двориште?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да, значи има, ту се поред пријавнице има решеткаста ограда и капија једна, па се десно улази у управни део зграде, а право има зид и на том зиду велика метална врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту се улази, практично у затвор?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Унутра, у двориште. Када су се отворила врата, ја сам видео два човека млађа старосне доби око, између 30 и 40 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, где су они?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Испред пријавнице су стајали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред пријавнице, на тротоару?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Па, то је бетонирани део.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица, шта је то?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Као тротоар неки, испред улазних врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је улица, шта?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Не, не, двориште општинско. Ту је, знате, зграда општине, СУП-а и један дворишта ту је улазио у нашу установу. Оно што сам ја приметио тог тренутка, значи та два човека. Већ су, док сам ја окренуо, закључао врата и окренуо се и видео, ови већ момци стижу, Васић за њима испред капије на шалтерчићу оном пријавнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тамо на шалтеру?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Милић Предраг је тада био дежуран. Е оно што сам ја запазио, нисам могао да видим, јер сам био њима иза леђа, да ли су се поздрављали, само сам видео неки пар речи у трену, једном су разменили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Та двојица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та двојица са?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Са браћом Битићи, вероватно су рекли, момци идете са нама, у том смислу. И, значи, после две-три речи, окренули су се у мом видокругу наставили одмах њих тројица браће Битићи и та два у цивилном оделу, као што сам рекао, онако мало развијенији, те старосне доби, ниско подшишани. Кренули су корак-два у правцу зграде општине испред које се налазило једно путничко возило – да ли је била «Застава 101» или «128» у правцу тог возила. Е, видећете тамо у списима негде сам рекао, неком приликом да су се упутили ка том возилу. Ја сам под утиском био, обзиром да других возила у мом видокругу није било, није возило наше затворско. Мислим да није наших радника, није управника, да су можда кренули тим возилом. Како су они направили два корака, ја сам већ ушао у улазни део управног дела зграде и даље не знам шта се догађа. Е сада, ја сам имао прилике да дајем изјаву код истражног судије Општинског суда у Кладову, па ми је он скренуо пажњу, да ли сте Ви сигурни да су они ушли у то возило. Нисам сигуран, под утиском сам био, можда су у то возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте кренули у управну зграду?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо је иначе канцеларија?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је Васић са њима изашао вани?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: На капију саму, пред сами шалтер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Значи ја сам, док је он још увек стајао на капији поред шалтера где Милић Предраг дежура, ја сам већ ушао у управни део зграде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада ми само реците ово. По свим тим Вашим сазнањима, имајући у виду и праксу рада, дугогодишњу праксу рада, да ли су они отпуштени са издржавања или су предати?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Отпуштени су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отпуштени су, они су за Вас отпуштени?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Отпуштени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али сте ипак чекали раднике полиције да им се предају?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да вам кажем, то је и данашња пракса, да лице када отпустимо некада радници СУП-а када имају интереса чекају их и позову код њих на иформативни разговор, ако има нека друга дела, воде их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знамо ми то.

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: А дешава се да родбина и дан-данас, након изласка на капију, свакога од њих, ми смо недавно, не могу да се сетим тачно да ли је прошле године било, имали исто једног Албанца који је био, имао је држављанство словеначко, по издржаној казни, довиђења, он на капију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли долази неко да их тражи тај дан?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Сада ћу да Вам кажем. Значи, док су били на издржавању казне, Станковић Зоран, иначе инспектор за путнике и странце, он је био у току њиховог боравка код нас, долазио је код мене, интересовао се какви су момци, каквог су владања. Ја сам му причао да их свако јутро обилазим, да су момци добри, да су коректни, фини, тихи и тако. Е тог дана када су они отишли, Зоран је неких можда, не држите ме за реч, не могу јасно да одредим сатницу, рецимо, 15 минута до пола сата наишао и питао ме, «Марјане, да ли су браћа отишла». Рекох: «Отишли су, Зоране, зар ти ниси у току». Ја сам се њему обраћао, каже – не. «Како бре Зоране не, па стварно не знам. Па, мени је Милисав рекао да ће Ваши људи да дођу да их одвезу». Стварно каже не знам и тако је било. Тек касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко други долазио да их тражи?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да их тражи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Бар код мене не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека родбина?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Код мене не, мислим у нашој установи, није ми познато, јер кратко време је било да би им долазили у посету, бар мени није познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли им је неко долазио у посету за то време?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За тих десетак дана, једанаест, колико су били у затвору?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Бар мени није познато, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не знате?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Не знам, мислим да није, али не могу да тврдим, значи није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли још нешто да кажете везано за ово?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Па, да вам кажем, изненадила ме је вест када сам чуо, колеге су неке читале у новинама, када сам чуо о њиховом страдању. Као човек изразио сам жаљење, то су млади људи. Ја не знам зашто су они, за мене то су били младићи који за прекршај одговарају. И тако нешто да се деси, ја сам заиста био фрапиран, искрено као човек жалим. Ја сам дуго година у служби, има лица који су и на дугој казни, издржавају, свако има свој грех, испашта свој грех. Стварно сам био изненађен сазнањем да су они страдали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само да Вас питам, Ви сте о томе додуше рекли у истрази, али само још једном да Вас питам. Питао Вас је истражни судија у вези овог ципа «Пајера», па је питао да ли сте га видели у једном моменту, па сте Ви објашњавали да нисте, да ли је тако?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да, нисам га видео.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Хтела бих да Вас питам, од тог момента када Ви скрећете, значи ту поред капије, па до тог паркинга према коме су се они упутили, колика је ту удаљеност? Колико је отприлике?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Њихово кретање од момента контакта са та два лица или обраћања вербалног до улазних врата, то је три метра, три до четири метра, максимално.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И тамо где су се они упутили према том аутомобилу, да је то раван простор? Да ли Ви можете равно видети, то Вас питам?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Од улазних врата право је излазна капија, лево део стамбених, односно део зграде где је управа. Пријавница је иза те ограде на правац, значи баш право, зграда општине је неких седам, осам метара од наше капије, наше пријавнице. Ту је стајао, ја сам био уверења, убеђења да су можда кренули тим аутомобилом да их одвезу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Зато Вас питам, ако је правац и ако сте Ви погледали махиално у том правцу, да кажем равно, а цип је доста велики, вероватно, би се разликовао од осталих?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Заиста нисам приметио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Зато Вас питам.

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Нисам приметио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Није то обично путничко возило.

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Само могу још нешто да кажем што је могуће, али то су само претпоставке, не могу да тврдим, ту је двориште велико, општинско, ту су пракирани приватни аутомобили и службена возила радника инспекцијских служби, десно наставак од нашег дела зграде, има један простор који користимо и ту има један део паркинга, да је можда могуће да је био «Пајеро» паркиран тамо, то је могуће, али га ја заиста непосредно пред наш део ограде нисам видео.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: У реду, хвала Вам. Сем тог «Југа» за кога кажете, или није битно.

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Бело путничко возило.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да, да ли сте видели још неко возило? Нисте видели ципа, да ли сте видели неко друго возило, «Голфа» или неко тако веће возило мало?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Не, нисам видео.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Ништа нисте видели, само то у правцу те «Заставе»?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Значи тај интервал је врло кратко трајао, значи од моје капије, све да саберем, неколико секунди.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: У реду, хвала.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Само једно питање. Хтела сам да Вас питам, када сте видели да Зоран, како сте рекли, да није у току са тиме, да ли сте се после интересовали шта се то догодило?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Па, нисам се интересовао. Ја сам дубоко веровао да су то они, обзиром да се Зоран интересовао. Из праксе знам да Зоран ради у тој служби, да они немају аутомобиле, па сам рачунао да је он у договору са Милисавом, пошто је он начелник одељења полиције, да се ради око возила, да они то одрађују заједно, па ме је мало изненадило и онда сам ја рекао Зорану, Зоране, зар ти не знаш – не знам, оно што сам малопре рекао. Па да видиш Зоране са Милисавом, Милисав се чуо са Ацом.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Након свега тога, када сте видели да он није упућен у то, да он ништа не зна око тога, да ли сте се после интересовали, шта је могуће да се то догодило?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Ја се нисам интересовао, право да Вам кажем, нисам се интересовао, рачунао сам да су они то одрадили, да се одвезу

људи на Мердаре. Под тим утиском јаким сам био, пошто се иначе и после тога дешава, дешава се, долази родбина и пријатељи, развозе, мислим не укључујемо се у то ко кога дочекује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то јутро овај Станковић или било ко други из полиције долазио да им се евентуално уручи неко решење?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Код мене се није увраћао нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви имате сазнања да је долазио уопште у затвор?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Немам сазнања, немам сазнања, заиста о томе да ли је долазио Зоран или не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Углавном, мени се није обраћао нико.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја имам пар питања сведоку. Само ако сведок може да објасни, како изгледа редовна процедура отпуста притворених лица или затвореника који су завршили са издржавањем казне?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте разумели питање?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Рећи ћу, разумео сам питање. Процедура иде тако, што матична служба евидентира када лице дође на издржавање казне, пресуду, прави се лични досије и онда током издржавања казне, свако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Интересује нас процедура до изласка.

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да, значи доставља се та писмена акта. Ако је редован истек казна, отпусна листа или отпусни лист, личне ствари, новац, документа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преда се даље?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Преда се вођи смене на раздужење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Вођа смене организује преко својих сарадника, командира или стражара довођења лица до дежурне службе, без обзира да ли је истрага или осуђено лице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Подигне своје ствари и потпише?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да, да, преда тамо постељину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отпусни лист?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Оно што је задужио, оно што је дужио, да, лични претрес се изврши, претрес личних ствари, да не би нешто туђе узели, да није оставио неком и тако даље, потписује, значи, након све те процедуре, потписује отпусну листу и испраћа их до капије. Изласком на капију, сматра се лице отпуштеним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До које капије?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Оне ван тамо где је пријавница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оне ван?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Напуштањем простора, значи где је оно капија, лице се сматра отпуштеним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли га прати неко? Ви причате о овим металним вратима која је откључао, а Ви закључали?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да, да, значи, из дежурне службе кроз двориште, где иначе бораве лица која су на отвореном, оделењу отвореном, они погледима отпрате када командир иде, откључа врата и отпусти лица да изађу, тамо поред пријавнице прође, довиђења командире, довиђења и то лице се сматра отпуштеним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико то временски траје?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Процедура.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тај излазак из затвора?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Од дежурне службе, након што је вођа смене констатовао да је лице примило захтев и покупило своје ствари у руке и кренуло, значи пут до капије, рецимо десет секунди, петнаест, од капије док откључа док изађе још пет секунди, толико.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли постоји неки рок у Правилнику, у ком року то треба да се обави?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Нема, то ниједним прописом није регулисано, сатница изласка, рок колико траје отпуштање. Ако има више ствари, на пример имамо лица осуђених на дугогодишње казне, много ствари има, док се све то не прегледа, не може лице да изађе. Ако је неко са мало ствари, као ја немам ништа, само постељину враћам затворску, имам личну карту, само и нешто мало новца, имао сам један ланчић, ништа друго немам, то траје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То иде брже, разумемо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте Ви сазнали да ће браћа Битићи да се отпусте из затвора и да се започне са процедуром отпуста?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Ја сам сазнао оног дана када ме је Аца позвао да ће тог дана да буду отпуштени и да ће у договору њега и Милисава да дођу радници СУП-а да их одвезу. Такво је његово обраћање било мени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте Ви разумели то његово обраћање Вама?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Па, обзиром да је управник, а управник буде ту, некада не, значи он је разговарао са њим, пренео, ја сам увек ту у згради, ретко када одсуствујем и онда човек да би обавио то, каже, одради то, види са дежурном службом, не знам ни ко је дежурни, јер ја сам старешина страже и значи, он на мене, ја на вођу смене.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не бих хтео да будем сугестиван, али исправите ме, да ли ја то добро разумем. Александар Вам је рекао да се сачека док не дођу?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да, ради превоза.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ради превоза?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да, ради превоза до Мердара. Мислим није он рекао до Мердара, ради превоза њиховог, али подразумевало се Мердаре.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли то значи да се започне са процедуром отпуста онда када они дођу?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Па, да. Значи не да их раздужујемо, па да седе они сада ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То сам хтео да питам.

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Не, не, дакле, они су седели у соби, седели у соби. Када су најавили, Милић Предраг када је најавио са пријавнице Васићу да су другари, колеге из СУП-а дошли да превезу ове људе, онда је овај позвао Николића, мислим да је Николић, не држите ме за реч, не могу да гарантујем, дежурни стражар је на блоку, довео је људе и ту сам се ја задесио, седео сам са њим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је дошло 12 сати, због чега сте Ви онда звали да питате, да ли ће ови доћи?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Обзиром да је Аца Ђорђевић, управник, Александар, најавио да ће негде око 12 сати људи да дођу, рекох, Милисаве, хоће да дођу. Каже, не, не, доћи ће, каже, мало касне, али доћи ће, каже, нема проблема, тако ми је речено телефоном. Ја имам његов директан број телефона, затвор и СУП су зграда до зграде, имамо њихове централе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Имам само још једно питање. Да ли се сећа и да ли је видео ствари које су имали браћа Битићи, личне ствари?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Нисам обраћао пажњу на то, има неки сто код дежурног вође смене где му стоје папири, а има један сто нешто у другом углу просторије, како да Вам кажем, неких шест метара са три и по, рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте нам описивати како изгледа сто.

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: У другом углу сам, нисам ја дошао да гледам шта он то има од ствари, шта му овај даје.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте видели?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели или нисте видели?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Нисам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Интересује ме, да ли је неко, да он зна, да ли је неко, док су они били ту у притвору, се интересовао за њиховог функционера полицијских из Ниша, Београда, Прокупља и тако даље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнања те врсте?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Немам сазнања, преко мене није сигурно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је контактирао Аца Ђорђевић, управник, да ли је контактирао?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Није ми познато, могуће, али није ми познато.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нисам завршио питање. Да ли је управник затвора који је дао условни отпуст, контактирао са њим у вези са њиховим понашањем, како се понашају, да ли може да им се условни отпуст?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумете, да ли је у том смислу извршио провере неке?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Разумео сам питање. Ја сваког дана, као што сам рекао, обилазим установу, све просторије, па и њих, значи не посебно

њих, него све једнако просторије, па и њих и онда моје реферисање управнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сваког дана реферишете управнику?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да, да, да ли је све у реду у тим просторијама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па и о понашању притворених, затворених и тако даље?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли зна шта му је рекао овај Вучковић, због чега ће они, прво Ђорђевић, па онда Вучковић, због чега ће да их преузму?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Оппростите, израз не бих «преузму», него да их превезу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви стално говорите о томе да их превезу, да их превезу?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Ја, бар тако схватам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте то тако схватили?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да, схватио сам тако, јер сам имао у пракси једну ситуацију, где је једно лице осуђено, ја и мој колега, начелник правне службе одвезли до Мердара и предали међународним снагама горе, уз записник, та процедура, значи, примопредаја, записник и то.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Он је, други пут је тужилац питао овде, други пут ургирао, пролази 12 сати, када ће доћи. Да ли се сећате, шта му је рекао конкретно Вучковић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, сада ће, не секирај се, тако му је рекао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Али, шта, шта му је рекао, да ли зна?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Ево, рекао сам, доћи ће, нема проблема, доћи ће, ево доћи ће.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је рекао, због чега не долазе?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Па, сада да сам знао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, али зато што сте се изјашњавали, зато ови имају другачију верзију.

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Значи, објективно што имам сазнања, то сам Вам рекао, могу само да појасним још једном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да видим да није то издвојено.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Није, ово је истражни судија. Ово је истражни судија из Кладова од 03.07.2003. године, из Кладова, ово је неки Душан Царановић. Ово је битно због различитих прича ових сведока. Ево овако, каже сведок, сведок Мијатовић да му је Вучковић Милисав рекао, колеге пристижу, јавили су ми се телефоном да су негде на путу ка Прокупљу код Мерошине. Да ли му је то рекао?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Мислим да ми је рекао, односно рекао ми је, али сам ја рачунао да можда они који треба да обаве, ја сам, размишљања

моја, након свега што се издогађало, али је то рекао, доћи ће, касне мало, доћи ће, нема проблема.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ово да иду из Мерошине, да су Прокупље, ово, оно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумете?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То ме занима, конкретно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте разумели питање?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте разумели питање?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Разумео сам питање, значи да ли ја схватам, зашто је он то мени тако рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него је питање, да ли Вам је то рекао?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Само то?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Рекао ми је, доћи ће, негде, јавили су ми стижу, доћи ће, касне мало, доћи ће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али није прича о Мерошини, прича о Мерошини, ево ја сада покушавам то да нађем.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Код Прокупља, на путу ка Прокупљу, код Мерошине да се налазе?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: На путу, да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, добро, то је мени важно.

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да стижу колеге, доћи ће.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Важи, добро, добро.

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Мало ће да касне, али нема проблема.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: После значи, 2001. године, да ли сте дали неку изјаву управнику Ђорђевићу у вези са овим отпустом браће Битићи? Да ли сте уопште после тог догађаја управнику давали неку изјаву?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Јесам, на инсистирање управника, дао сам писмену изјаву и ја и вођа смене Васић, тадашњи и Милић Предраг и Ђоровић Слађана, колегиница која води матичну службу. Било је интересовања од стране директора Управе за извршење заводских санкција да се припреми неки извештај и онда је он инсистирао да ми о томе што знамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сви сте подносили?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да, да напишемо њему и он саставља извештај за директора управе, односно Министарству.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранилац?

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Хвала Вам. Ја бих питао сведока, да ли су Вас стражари обавестили да је Станковић Зоран долазио тог дана, пре него што су браћа Битићи пуштена?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Нису, нису.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. Ви сте овде у својој изјави пред истражним судијом од 09.06.2004. године која није изузета, на 3. страни направили једну генезу онога што су они Вама рекли, како су дошли и тако даље.

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Значи, интересује ме, са датумима и одакле су дошли и тако даље, значи, интересује ме, да ли су они Вама ту своју причу поткрепили некаквим писменим доказима?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Нису, нисам ни инсистирао на томе, јер мој део посла је чисто увек када лице по било ком основу дође у установу, ја у две, три реченице, на пример када је лице у питању, са једном или две реченице, шта је разлог, те сте Ви дошли у притвор, мада имам решење. Каже, сумња се да сам неко разбојништво имао и онда ја даље престајем, то што има, рећи ћете пред судом, значи, чисто само информативно.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро.

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Кратко са њима био, значи, ја сам разговарао са њима у присуству, значи, командира или радника страже из Призрена који им је преводио, јер ја албански не знам.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. У каквој су соби они били у затвору, колективно или?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Колективно, заједно, била су два кревета – један на спрат.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Значи, они су сами били у соби?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само њих тројица, да, да, тако је рекао.

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да не би имали непријатности са другим осуђеним лицима, онда су били смештени заједно, њих тројица. Друга лица нису била са њима у соби.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте Ви упозорени од било кога, МУП-а, Државне безбедности, да се ради о неким лицима у односу на која требају некакве посебне мере безбедности?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Не, не, никада. Баш напротив, за мене су били дивни момци, тихи, нису скретали пажњу посебно на себе, били су врло дисциплиновани, показано им је како да се уредно намести кревет, да се затегне соба, увек уредна.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. Да ли Вам је неко спомињао да се ради о шпијунима, терористима, ратним злочинцима?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Не, не.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. Да ли је за време њиховог боравка неко обављао разговоре у просторијама Окружног затвора?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са њима?

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Са њима, да, из Службе Државне безбедности?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Није ми познато, код мене није, код мене, код мене су долазили, дошли су само, не могу да се сетим да ли је Протић, радник Службе тадашње Државне безбедности, дошао и узео име и презиме, податке о њима, да зна да на терену, на пример на његовом, где он то покрива, има, да су они ту.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Протић, то је радник детачмана у Прокупљу?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Да, да.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Светислав, Протић Светислав?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Мислим да је Светислав, Мића га зовемо, право да Вам кажем, мислим надимак му је Мића, али знам да је Протић или неко из његове службе, неко је прибележио, знате када има било који странац или.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Имам само још једно питање, мислим да сте Ви то на неки начин одговорили, потпуно је питање децидно и молим Вас да и одговор буде јасан. Значи, ова лица која сте Ви описали, двоје људи који су дошли по браћу Битићи, значи, интересује ме, да се децидно изјасните, да ли су они браћи Битићи након, значи у просторијама затвора, стављали лисице?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Не. За то могу да тврдим, јер сам се задесио у дежурној служби од времена када је колега на пријавници позвао дежурног Васића и рекао му да су дошли и када је дежурни, други радник страже њих довео и она процедура и заједно сам изашао, као што сам малопре казивао на капију и оно како сам већ описао. Значи, не.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: А да ли Вам је, то је задње питање, да ли Вам је сам тај начин преузимања од лица која су дошла по браћу Битићи, да ли сте из тога могли закључити да се ради о неким значајним, посебно опасним људима или?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Не, пошли су овако, значи, пар речи и окрену се сва тројица и пошли као да су сви другари, овако, ништа није наводило на сумњи, апсолутно.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени, питања? Немају? Имате ли још нешто да кажете, господине Мијатовићу?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Немам.

Сведок нема ништа више да изјави.

Питања сведоку нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите неке трошкове што сте дошли данас у суд?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Било би пожељно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављам да имате, Ви сте дошли из Прокупља?

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Из Прокупља, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према овим нашим подацима, повратна карта на релацији Прокупље-Београд и назад износи 1.560,00 динара. То је аутобуски превоз, то је оно што ми можемо да Вам признамо.

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Колико суд сматра, нема проблема.

Сведок тражи на име путних трошкова износ од 1.560,00 динара, ради превоза на релацији Прокупље-Београд и назад и исто се сведоку и ДОСУЂУЈЕ привремено на терет буџетских средстава суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, можете ићи, можете остати и у судници ако желите да мало слушате, док ови Ваши не заврше.

СВЕДОК МАРЈАН МИЈАТОВИЋ: Сачекаћу моје колеге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете сести у судницу.

Сведок АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Господине Ђорђевићу, добар дан, да ли има неких промена у Вашим личним подацима које сте дали суду, својевремено, у поступку истраге?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Једино то што сам сада управник Окружног затвора у Зајечару, иначе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Зајечару?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо, дакле и живите, само да проверим.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Тамо је пребивалиште, иначе у Прокупљу и даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Пребивалиште је у Зајечару, а иначе живим и даље у Прокупљу, породица ми је у Прокупљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, Вам је пребивалиште у Зајечару?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На којој адреси?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Николе Пашића 2, хотел «Србија».

Са подацима као у спису, с тим што као управник Окружног затвора у Зајечару сада пребива у Зајечару, ул. Николе Пашића број 2, упозорен и опоменут, заклет читањем законског текста заклетве за сведока, исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате пред собом на пулту текст заклетве за сведока. Молим Вас гласно то прочитајте.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када сте управник Округног затвора у Зајечару?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: од 2004. године, 01. новембра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, 1999. године?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Био сам управник у Прокупљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте управник у Прокупљу? То нас време занима, везано за.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Браћу Битићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браћу Битићи, тако је. Каква су Ваша сазнања у том смислу, како је дошло до, они су тамо затворени, издржавају казну затвора, прекршајну, то није спорно, да не губимо време, како долази до тога да се они отпусте?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Они су поднели захтев за условни отпуст и ја сам донео решење о условном отпусти, тако да су они пуштени три дана раније него што је укупна казна била, значи, они су пуштени 12. са издржавања казне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су требали 12. да буду отпуштени?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Не, не, они су добили 15 дана, ухапшени су 26.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аха, мислите у том смислу, да, добро. Да ли знате, када су отпуштени, уствари, суштински?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: 08. јула су отпуштени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 08. јула?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Далеке 1999. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви донели решење о њиховом условном отпусту?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Ја мислим да сам тог дана и донео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш тог дана?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Баш тог дана сам донео решење, да су они неколико дана раније поднели захтев за условни отпуст.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли се неко из полиције у Прокупљу интересовао за браћу Битићи о томе, када излазе, да ли је неко?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Да, са њима је комуницирао отпочетка, значи од када су почели извршавање казне у затвору у Прокупљу, са њима је комуницирао инспектор за странце Зоран Станковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, са њима?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Са њима је значи он комуницирао и он се стално интересовао, значи за њих. Он је, уствари и поставио питање мени после неколико дана њиховог боравка, да ли за њих важи Закон о извршењу кривичних санкција као и за остале грађане Савезне Републике

Југославије и када сам му ја одговорио да важи закон и за њих, значи да нема посебно третмана за њих као страних држављана, онда је он питао, да ли могу да поднесу захтев за условни отпуст и нормално ја сам рекао да могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Иначе, тог дана, ако питате, тог дана да се неко интересовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог дана, претходних дана, да ли се неко интересовао када ће бити?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Само Станковић и СУП, само Станковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: А тог дана Станковић је негде ујутру, мислим да је било око 8 сати, интересовао се када ће да се раздуже браћа Битићи да би он могао да их преузме и да их одведе до границе, до административне границе Косова и Метохије. Након тога, да ли ја да наставим са исказом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Након тога, негде значи сат, отприлике касније, јавља се начелник полиције Милисав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вучићевић?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Вучићевић, не Вучићевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вучковић?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Вучковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Милисав Вучковић и обавештава ме да ће доћи неки људи из Београда да преузму браћу Битићи и да их не пуштамо док они не дођу, значи да не би дошло до, вероватно, временског тог раскорака да они не могу да их преузму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Да ли је објаснио било шта у том смислу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Не, него само је рекао да је хтео да их преузме. После тога, значи, поново негде, после тога ме назива и начелник СУП-а Вучићевић и пита, да ли сам упознат са тим, значи, да неко треба да дође да преузме браћу Битићи. Након значи опет неколико сати, то је негде око подне, пре 12 сати отприлике, Милисав поново ме позива и каже да ће они да касне мало из Београда и да их не пуштамо док се они не јаве да су стигли, тако да, значи, то је било негде отприлике око подне, значи 12 сати, нешто пре 12, тако. После тога ме је обавестио, значи након, отприлике опет тридесет минута до можда сата, Милић Предраг који је био на капији дежурни, да су људи из Београда стигли и нормално, он је обавестио после тога и начелника службе Мијатовића и вођу смене Васића да могу да пусте браћу Битићи и то је било значи укупно, то интересовање њихово и комуникација са мном око браће Битићи тог дана. И после тога, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту било ишта необично у том поступању, у том интересовању, ево начелник СУП-а зове, начелник Одељења полиције, значи два начелника из Прокупља Вас зову, за тројицу људи који су?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Ништа ми није било необично, с обзиром да је инспектор за странце пред њих комуницирао, ја сам рачунао да је то координација њихова између њих да инспектор за странце треба да их преузме, заједно сигурно са тим људима. Међутим, испало је после, значи, након њиховог одласка да инспектор за странце Станковић није знао ко их је преузео, па су људи ови, Роми који су се интересовали за браћу Битићи, дошли и питали, где су браћа Битићи. Онда је настало питање, ко их је одвео, где их је одвео и ја сам њих упутио на Зорана Станковића, рачунајући да он зна. Он после мени јавља, негде око 14 сати, да он фактички не зна ко их је одвео, што је направило један, мислим, забуну и код мене, нормално и изненадило ме да он, да је он искључен из тога да их предају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су они по редовној процедури требали да изађу, ако је донето решење о условном отпусту и они сада тога дана треба да изађу, али Вам ови из полиције јављају, немојте их пустити још док не дођу, не дођу, схватио сам у два наврата, када су они требали, када би редовно то било?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Па, по редовној процедури, отприлике поклапа се време са овим временом када су их они, малтене, када су и пуштени. Обично је било да их пуштамо, значи, после 12 сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После 12 сати?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: После 12 сати тог дана, док се раздуже, док потпишу записник о раздужењу, подигну оно са депозита, новац и остале ствари које су предали, тако да је то време отприлике било отпуста. Значи, увек су се отпуштали ту негде послеподне, у поподневним часовима, негде до 14 сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви лично чули, уствари, шта је било после са њима?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Па, госпођа Кандић Наташа, она је после комуницирала са мном више пута око браће Битићи, шта, како, онда је тражила чак и да се, да ја омогућим да се видим са њом. Мислим да је био адвокат Ковачевић Мома, мајка осуђених и мислим да је била и сестра осуђених. Ја сам је питао, да ли да се видимо званично, службено или приватно и онда су они предложили да се видимо у хотелу на тераси, да овај, ето, им испричам шта се то десило и онда ми је рекла да има података да су ликвидирани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се то дешава?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Па, то је можда након месец дана од момента, месец можда и нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Након отпуштања?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Након отпуштања, да, након отпуштања и онда ми је она, она ми је то прва, отприлике, значи то је било ја мислим, да ли јули, ја сада не знам, Наташа сигурно зна када је отприлике то

било, али значи тада када сам ја са њима, када сам дозволио да они дођу и да обаве разговор и са њима, значи, у присуству мајке и адвоката Ковачевића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су у тој процедури отпуштања иједног момента или у неком времену притворени, затворени који су отпуштани, који се пуштају на слободу, да ли су претходно везани?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли потребе за њиховим везивањем, лисицама?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да се онда, не знам ни ја, када се отпуштају, да се лисице скину, врата откључају и изволите?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Не, јер он је фактички слободњак у тренутку, он се ослободи, само оде када оде ван капије, он се потпуно ослободи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што овде имамо неке различите приче, јесу везани, нису везани, па се поставља питање, чије су лисице и тако даље, могли бисмо закључити из неких прича да су из затвора изведени са лисицама на рукама?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Не, то су прекршајно кажњена лица, значи они имају посебан третман, малтене, олакшавајући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па питам, да ли по самој процедури подразумева да је неко време везаних руку док се не заврше неке формалности, не знам ни ја и тако даље и онда се?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ослобађа, откључава и лисица и капија и тако даље, разумете?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Не, не, тог дана када се лице отпушта на слободу, било из притвора или из затвора или ако су прекршајно кажњени, значи, нема потребе уопште да се стављају лисице. Значи, од момента када он потпише записник да је примио средства са депозита, отпусни лист који му се даје, значи фактички нема више уопште потребе. Он је, малтене, скоро слободан, потпуно слободан када изађе ван капије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Када се сматра, уствари, да је лице фактички отпуштено?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Када изађе ван капије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо сада ту две капије, имамо ону са пријавнице, имамо ову капију металну на згради, па Вас питам?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Он излази кроз ону малу, мању капију, знате ону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са портирнице?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Са пријавнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, када то напусти, он се сматра да је?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Када он то напусти, онда више он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Више није у ингеренцији радника?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Није, нити радника Службе обезбеђења, нити радника затвора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате икаквих сазнања у смислу да су Ваши радници евентуално њих ван капије допратили до неког аутомобила којим су, потом, одвежени, небитно где?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Ја сам узео изјаве од радника који су били тада у смени, заједно са надзорником Мијатовићем и по сазнању, по изјави Мијатовића, он се задесио у дворишту затвора тог тренутка када су они изашли и рекао ми је да је видео два човека са шеширима, значи обучени нормално, који су отприлике били ти људи из СУП-а и да су они њих фактички зауставили. Вероватно су им се легитимисали и они су са њима ушли у неки ауто беле боје, алио Марјан није знао да објасни, која је врста аутомобила и шта је. Нормално, пошто ја не знам Прокупље да ли знате, пошто је двориште заједничко, значи СУП-а, општине и затвора, заједничко двориште, између СУП-а и зграде општине је излаз на улицу где они одлазе. Значи, даље се после и не може да види, и да хоћете не можете да видите где оду у ком правцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, разумем.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Јер је заклоњено објектима. Изашли су значи са тим белим возилом, ушла су њих тројица у тај бели ауто, али Марјан није знао да објасни шта и како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само да Вас питам, молим Вас, већ сте нешто рекли у вези тога. Да ли је редовно стање када се нека лица отпуштају из затвора да буде тако велико интересовање као што сте сада испричали у овом конкретном случају?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Па, није, али радило се о страним држављанима и вероватно ја сам то повезивао са тим, да они као служба, без обзира што ми тада нисмо имали дипломатске односе, логично је, када су у питању страни држављани, обавештава се конзулат или амбасада, значи да се то лице отпушта, дана тог и тог. Међутим, тада ми нисмо имали те дипломатске односе са.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Али, они су били амерички држављани?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Амерички држављани, али албанског порекла.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да, да, али су имали америчко држављанство?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Фактички ја сам то повезивао са тиме, са њиховом безбедношћу, они су се интересовали, вероватно, због координације да би се они одвели до границе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Па и то што из Београда је било интересовање, значи, не само ово које сте рекли у вези полиције, него и из Београда, како сте то, да ли су Вам они нешто рекли,

као, одакле сада да они из Београда долазе да би прихватили нека лица? Мислим, како Вам то није било необично, то хоћу да Вас питам? Зар Вам то није било необично за такво интересовање, па усаглашавање, па немојте пустити, никоме не дајте док ми не дођемо, да ли то није изазвало Ваше неко размишљање, о чему се ради?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Ја сам то схватио да се ради о времену које је у координацији њиховог времена, да би они могли значи да их одведу безбедно, то је она ситуација.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли сте их питали, шта ћете ви, шта се дешава?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Мислим, Ви сте ипак на таквој функцији, разумете, затвор, мислим, управник затвора, то је веома висока функција и Ви на неки начин координирате са тим људима. Да ли сте их ишта питали, због чега је потребно, где их воде, како, поготово што су страни држављани?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Да, да, са ким мислите да ли сам причао?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Са тим људима који су Вас звали?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Само са начелником СУП-а и са начелником полиције.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Па са њима, са начелником СУП-а, кажем, замислите то су јако високе функције, како их нисте питали, где ће са њима, да чисто, да знате Ви лично?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Знате шта, овај, свака служба има своју надлежност. Значи, не улазим ја у то шта ће они радити, они су служба посебна која има право и лишења слободе и у овом случају, значи, они су били ту који су.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Добро, али због Вас лично ништа се нисте интересовали?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Нисам, па нисам, јер фактички нисам ни посумњао у било шта, нити ми је могло пасти напамет тог тренутка да ће се нешто десити са њима, с обзиром да су они прекршајно кажњени, да су то лица, значи, која су прекршајно кажњена и практично они су третирани као и сва остала лица.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА мр. ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Хвала.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте ми овде нејасни, видим Ви сте у поступку истраге у једном моменту рекли, уствари, да се Зоран Станковић интересовао, објасните, да ли они могу бити условно отпуштени и тако даље, Ви му одговарате, да се примењују на њих, наравно наши закони без икаквих проблема и онда Ви овде тврдите како Вам је он рекао да ли то може да буде

08.07., јер му тај дан највише одговара, па с обзиром да он сам ради, да треба да их отпрати до Мердара и тако даље и тако даље?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Јесте, јесте, он ме питао, да ли може значи по закону да они буду отпуштени, да ли тада пада тај законски, квота законска да они могу да добију условни отпуст, јер му одговара највише 08., пошто је он сам радио тада, да му је колега на одмору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сам је радио, а мора да их отпрати до Мердара?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Да, мора да их отпрати до Мердара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада, како, он се интересује, да ли то може да буде 08.07., а опет ови синхронизовано подносе молбе за условни отпуст?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Они су раније поднели молбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Они су раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су раније поднели молбу.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Ја сам донео решење 08.07.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Ја сам донео решење тог дана, значи, 08.07., а они су раније поднели молбу, али тог дана фактички је онај 12-ти дан, значи они су имали право тада по важећем закону на једну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трећину?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Не, једну петину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једну петину?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Једну петину, значи, а они су ухапшени 26., 26. није био, 26. у 13,30 мислим, ако се сећам тог времена, тако да фактички један дан малтене није ни био покривен решењем, у том делу и онда њима је по рачуну падало да се они пуштају у недељу, што би било, а по закону ми морамо да отпустимо први радни дан, значи, то је био петак. Значи, свакако, они су фактички морали у петак да буду отпуштени, без обзира на то да ли добили услов или не. Отпуштају се радним даном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Господине Ђорђевићу, као управник затвора, коме сте Ви одговорни?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Па, сада директору Управе и министру.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А какав је службени однос у то време био са начелником СУП-а Прокупље?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Сасвим коректан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не мислим приватно, него мислим службено, како је то предвиђено по Правилнику?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Да, и службено ми смо комуницирали, значи, онај део послова који они су вршили одређена привођења, значи осуђених лица по налогу суда и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите, у смислу надређености и подређености?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У смислу надређености?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Нити је он мени надређени, нити ја њему, значи, ми немамо ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли може начелник СУП-а да Вама изда наредбу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Наредбу конкретно не, али у складу са сарадњом, значи, ако су интереси СУП-а, суда или некога да се лице задржи до одређеног времена или да, то смо радили, значи у том делу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А начелник полиције, да ли може да Вам да наредбу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Не. Они мени нису дали наредбу, само су ми обавештење дали, да долазе ти људи из Београда и да задржимо те људе. Ми их свакако не би ни пустили пре 12.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, зашто сте Ви онда њих двојицу послушали?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Фактички, није послушност била у неком смислу послушности, него то је више била координација и сарадња, обзиром да је инсиктор треба да их одведе. Ја сам рачунао да је то њихова координација времена, јер то време значи одговара, да ти људи треба да буду присутни, значи, то је по њиховој линији, по њиховој хијерархији, ја у то нисам могао да улазим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али, у односу на Вас, шта је то било онда, као управника затвора?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: У односу на мене као управника затвора, то је само било обавештење да их не пустимо раније, док ти људи не дођу, јер то су људи из Београда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И Ви примите то обавештење и због чега поступате по том обавештењу, из ког разлога?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Ево зашто. Зато што, фактички ја не поступавам строго по том њиховом обавештењу, јер ти људи су се тог дана припремали за пуштање, мислим, за отпуст. Према томе, једино што је та координација времена, временски, они су се плашили, вероватно, да их ми не пустимо раније и онда су ме информисали, на неки начин, замолили да их задржимо док не стигну ти људи из Београда. Значи, никаква наредба нити наређење.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било раније таквих случајева да се они преузимају из затвора, испред затвора?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Они, фактички, нису преузети, јер ови су их, значи, лишили слободе изван затвора, па није било, јер то су, то су прекршајци, значи прекршајци спадају у категорију лаких осуда, тако да, ту се не води много рачуна. Ја сам тада имао много више Албанаца који су се налазили по разним кривичним поступцима, овај поступцима доле у затвору, тако да они су били, малтене, скоро периферни од ових осталих. Нисмо много се упуштали, јер то су прекршајци, то је таква категорија да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала Вам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко је, господине Ђорђевићу, ко Вам је рекао да су ови људи из Београда, да ће доћи људи из Београда?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Начелник полиције Милисав.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Милисав?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Да ли после, Милисав Вучковић, а Милован Вучићевић, начелник је Милован.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ко је био шеф Зорану Станковићу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Па, начелник Вучићевић.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је знао Зоран Станковић да они излазе тог дана?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, јесте, то није спорно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, добро. Е сада ме интересује, да ли сте Ви били ту када је, када су они отпуштени, баш тог момента?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Ја сам био у својој канцеларији, тако да је моја канцеларија, Ви сте били код мене.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Био сам, знам.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Знате где је.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У реду је. А да ли је неко од тих, да ли Мијатовић, да ли Васић?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Шта, да ли је?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је неко од тих стражара надлежних тамо, Мијатовић, овај, рекао Битићиима да ће да изађу, да ће да их ови сачекају?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: А, то не знам, то не знам, да ли је неко рекао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Мислим, Мијатовић је рекао да он зна да ће да их сачекају двојица, Ви знате?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Ја мислим да је Милисав, сада нисам сигуран сто-посто, али вероватно је Мијатовић рекао у својој изјави, да је Милисав обавестио и њега.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте, јесте, рекао је. Питам да ли је неко рекао Битићиима, чекају вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате, то Вас пита, да ли имате Ви сазнања да је то?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Не, знате шта, Битићи су знали, Битићи су знали, само да допуним. Битићи су знали да њих треба да преузме Зоран Станковић, значи да Зоран треба да их преузме, они су то знали.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је био ту Зоран Станковић?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Није. То је оно што сам малопре рекао, ако сте ме слушали, значи, Зоран је искључен изненадно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, добро. Да ли су они знали српски језик?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Слабо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ко им је написао те молбе?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Па, ја не знам. Мислим да су неки Албанци који су били доле, ако није тај у кухињи што је радио, јер имали смо

Албанаца, с обзиром да смо тада имали велику популацију њих, значи велику бројност, да смо имали Албанце у кухињи који су због, да не би случајно дошло да неко им подмеће нешто у јело и тако даље, били кувари. Ја мислим да је неко од њих, нисам сигуран, ту не могу да будем сигуран.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли су их ови Роми из Краљева који су дошли тај дан када су они били пуштени, посећивали раније?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Јесу се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У току издржавања казне?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Да, јесу, интересовали су се за њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него у смислу посета?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Не знам, не сећам се, стоји у књизи доле да ли су посећивали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има евиденција?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Има евиденција у књизи, тако да, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, немам више питања.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Интересује ме, господине, да ли је било ко из МУП-а, Државне безбедности Вам рекао о каквим лицима се ради, да ли сте имали нека друга сазнања осим овога што сте данас рекли?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Не, јер ови из Државне безбедности се нису тада интересовали. Значи, нису се интересовали, значи ово понављам да једина комуникација службених лица била је од стране Зорана, са њима. Зоран је са њима комуницирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је уобичајено, пошто је он референт?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: За странце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Инспектор за странце, да.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Када имамо странце да он са њима комуницира, да он евентуално неке њихове захтеве, ако они сами не кажу, искаже и тако даље.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ви сте рекли да сте тамо имали већих проблема са лицима која су осуђена?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Да.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: За која дела су та лица осуђена?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Било је различитих, значи, фактички тада је код мене био пресељен затвор из Призрена, значи било је, оно што се тада карактерисало као терористима, за ратне злочине.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: И какав су третман та лица имала у односу на ова, исти, различити?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Различити. Ови су били слободњаци, значи они нису имали, били су слободни у кретању, значи, у дворишту, нису били затворени у просторијама, значи били су заједни са свим овим осуђеним лицима.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Вам је неко споменуо да се ради о ратним злочинцима, терористима, шпијунима, да ли би имали такав третман?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Па, сигурно да би, чим су прекршајни кажњени, значи, за мене је третман, зависи од суда, јер ми им одређујемо третман на основу судског решења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Судског решења.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Дабоме, тако да, имали би исти третман, без обзира шта.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је за Вас као начелника било, управника, извињавам се, било очекивано да ће неко из полиције преузети браћу Битићи?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Па, Зоран.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Не, да ли је за Вас било очекивано да ће неко да дође по њих?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Не, док ми није јављено. Ја сам рачунао да ће Зоран да их преузме и да је то то. Међутим, касније када су они јавили да ће доћи неки људи, значи, ја сам мислио да је то координација између Зорана и њих, да он зна то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ово Вас пита бранилац. Да ли сте Ви знали да су они страни држављани?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Знао сам. Знао сам да су страни држављани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том смислу, молим?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Из решења судије за прекршаје, значи, судија за прекршаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из решења?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Види се, знао сам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то Вас пита бранилац, у смислу, да ли сте знали да то подразумева да ће?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Инспектор за странце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Инспектор за странце, односно полиција нека доћи да их преузме и да их отпрати до границе?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Да.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је неопходно да то буде инспектор за странце?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Да, он је тај који ради са странцима. Пазите, право начелника одређених ресора је да могу да одреде и друго лице, али то је значи њихово право.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У опису посла?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Да, опису посла, тако да, значи по делатности коју је обављао инспектор за странце, да.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте Ви обавестили Зорана Станковића да је неко други дошао по та лица?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Не, нисам, зато што је Зоран ујутру око осам сати већ се интересовао када ће они бити спремни за пуштање, када

ће бити раздужени, тако да сам ја рачунао да је то координација између њих. Ја уопште нисам сумњао, све до 14 сати, док се није појавила ова група Рома, који су се интересовали, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда сте схватили да Зоран нема појма?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Када сам Зорана назвао, када сам њих упутио тамо, он каже, ја немам појма ко је њих одвео, како немаш појма, значи после разговора њега и мене, како можеш да немаш појма, када си се интересовао до јутрос и био нон-стоп.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, јасно.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Немам питања. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли оптужени имају питања? Поповић?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Добар дан, господине председниче. Не могу да причам добро, пошто сам имао неку интервенцију на зубима. Пошто је он обавестио Мијатовић Марјана да треба да дођу лица да преузму, из МУП-а да треба да преузму лица испред затвора или из затвора, није битно, да ли га је после тога Мијатовић обавестио, да ли је дошао да му каже, лица су пуштена, преузели су их радници службе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том смислу Вас пита, какве су Ваше повратне информације и од кога?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Уобичајено није, чим се отпуст врши, значи то врши служба обезбеђења. Није уобичајено да он каже да су лица отпуштена, јер већ сам био обавештен да су ови дошли.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Пошто му је он већ дао задатак да треба да дођу.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Нисам ја дао задатак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, назвао га је овај са капије па је рекао да су дошли људи по браћу Битићи.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да ли у Вашем затвору по правилу неком или, да ли има задужено лице из Државне безбедности које стално комуницира са притвореницима?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Не.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Нема?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Не, то је у КП заводима, значи вишег типа, а код нас не. Значи, они одређују када, ко, ако има потребе да комуницира из Државне безбедности онда он одлази, значи има право, значи долази код управника, има право да обави разговор.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Добро, да ли је долазио неко за време њиховог боравка код Вас?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Не, из Државне безбедности, не.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Протић Светислав, да ли знате њега?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Знам, одлично.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: По чему га знате?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Зато што је, малтене, одрастао са мном, он је млађи од мене.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Добро, да ли је долазио раније, да ли је имао прилике да долази?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Он је долазио као начелник одељења, одељење је ваљда тада било доле у Прокупљу, али није се интересовао за браћу Битићи. Они су имали Краснићије и остало, сада да не набрајам за кога су се интересовали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За оне који су осуђени?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Дабоме, осуђени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У затвору у Призрену?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Да.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ако донесе решење о отпусту, није ми ово јасно, донесе да треба да лице буде пуштено у 12,00 часова, решење о отпусту, да ли, решење о отпусту да ли потписује лице које се отпушта?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Он прима решење, то решење је његово.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да ли потписује?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Потписује решење.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да ли један примерак код Вас остаје?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Један примерак код нас, један се даје њему и један остаје у архиви.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ако је потписао да буде у 12 сати, а Ви га пуштате у 13, шта се тај период сматра?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Шта, у 12 сати да је примио решење?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Могуће да је примљено у 12, али важно је када је он отпуштен ван капије.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да ли мора да буде пуштен у 12 по закону или да буде пуштен када њима одговара?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Нема законски регулисано. Значи, пушта се у том дану, а ми смо у пракси, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да се отпушта тог дана?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Тог дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико је то сати.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ја колико сам видео овде у решењу, пише да лице треба да буде пуштено у 12,00 часова и плус у дежурној служби тамо отпусна листа, да буде пуштен, његов потпис да буде пуштен у 12 часова, Мијатовић прича да је преправио, да је пуштен у 13 сати. Тај период ме интересује, како он то сматра?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Не, не, у решењу није писало у колико сати, само да, ту сте нешто погрешили, у решењу пише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мијатовић заиста каже да је преправио.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Е он, ако је нешто у том решењу, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него да је преправио сат отпуста.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: У одлуци коју сте Ви донели да им се дозвољава да им буде скраћено време?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: То је условни отпуст, значи у 1/5, то је нешто друго, али није то.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да ли пише ту, у којој?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Не сати, само дан, видите.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ја мислим да су списима предмета то има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: У списима предмета из, знате шта сте помешали, помешали сте време када је он примио решење и време када се раздужио, у том делу, значи, у записнику када се раздужио. То су различита времена, немојте то.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ја овде видим решење да није потписано од стране браће Битићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О условном отпусту?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да, ја сам схватио да је то то решење, зато, ако ми дозволите само мало да, уплашили сте ме, јуче сте много били бучни, па рекох, да сада не вичете случајно. Ево, отпусни лист – треба да буде пуштен у 12 сати, само моменат, решење о условном отпусту, није потписано од стране, решење о условном отпусту, није потписано од стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ко зна са ког је то примерка копирано.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Једно решење они добијају, на један потписују, једно остаје у архиви, не знам са ког решења је копија.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Интересује ме, како он сматра то? Да ли је то због овога што Вам је речено да буду предата?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, због тога.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Па, због тога, тачно да је због тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због чега другог.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Значи да они буду пуштени у оном тренутку када ови људи буду стигли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Управо зато.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да ли је то дозвољено?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Молим?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да ли је то дозвољено?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: А шта је ту противно закону.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Па, то задржавање од 12 сати до 13.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Не, они се пуштају тог дана. Значи, могли смо да их задржимо и до 24 сата, односно 23,59 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, у току дана, добро.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: У току дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још питања, господине Поповићу?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Стојановић има нешто да пита? Нема. Имате ли Ви нешто да кажете још господине Ђорђевићу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Па, ништа, једино ако имате Ви.

Питања сведоку нема.

Сведок нема ништа више да изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите неке трошкове што сте дошли данас у суд?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Не.

Сведок трошкове доласка не тражи.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Не знам да ли да тражим, судови слабо плаћају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тачно. Можете сести у судницу.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Нећу, ја ћу ићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, можете ићи.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЂОРЂЕВИЋ: Пријатно, довиђења.

Сведок ЗОРАН ВАСИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позовите сведока Васић Зорана. Господине Васићу, Ви јесте саслушавани у неким ситуацијама?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али је тај записник издвојен, па ћу ја морати да Вас замолим да ми дате Ваше податке.

Приступи сведок Васић Зоран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Бранислава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: **Од оца Бранислава. Рођен?**

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: 1961. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: **Рођен 1961. године. У?**

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Селу Медевце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Општина?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Медвеђа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: **Рођен у селу Медевце, општина Медвеђа. По занимању?**

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Вођа стражарске смене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: **По занимању вођа стражарске смене. Запослен у?**

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: У Окружном затвору у Прокупљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: **Запослен у Окружном затвору у Прокупљу.**

Несродан, није у завади, прописно упозорен, опоменут читањем законског текста заклетве за сведока, исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете овде оптужене Поповић Сретена, Стојановић Милоша, претпостављам да не, али?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Оне поуке сте јутрос разумели, да сте дужни казивати истину и тако даље и тако даље. Прочитајте гласно текст ове заклетве за сведока.

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Само укратко, господине Васићу, у лето 1999. године, ако сам ја добро схватио, Ви сте такође у Окружном затвору у Прокупљу, коју дужност вршите?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Исто вођа стражарске смене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вођа стражарске смене? Да ли и шта нам знате рећи о боравку у затвору у Прокупљу тројице америчких држављана браће Битићи? Интересује нас њихов отпуст, пре свега из затвора?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Знао сам, рецимо да они бораве, тројица браће Битићи, да су прекршајно кажњени и да су смештени у једној од соба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: О њима знам да приликом отпуста, требали смо да их предузму радници органа унутрашњих послова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да их предузму, шта је то?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: После отпуста, да њих предамо радницима од органа унутрашњих послова. Тог дана је једна службеница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви то лично знали, Ви лично, откуд сте знали за тако што?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Не, па ја сам чуо да по њих треба да дођу. Мислим да је свако од нас радника који смо радили тамо знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Тог дана једна радница која ради на депозиту, рецимо и оне ствари које ми од притвореника или од осуђеника узмемо, она је донела те ствари и рекла је, данас ће да буду ова лица отпуштена. Рекох, нема проблема. Контактирао сам са пријавницом тамо и очекивао сам да, када буде неко дошао, да ја пошаљем раднике, рецимо, страже да доведу та лица и да обавим оне формалности које радимо за свако лице, да им се те ствари дају и да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да им се врате њихове ствари?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Њихове ствари да се дају, да се они доведу из собе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, они потпишу онда да су те ствари примили?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Они потпишу да су примили и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Да њих пустимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли потписују неки отпусни лист и тако даље и тако даље?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Да, потписују отпусни лист.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли они сами добију нешто од докумената од Вас?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Тај отпусни лист који.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добију дакле копију тог отпусног листа?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: То је било ту, мислим, на том столу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добију копију отпусног листа?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Копију отпусног листа и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И која је даље процедура била? Каква је даља процедура?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Ја сам чекао, мислим, радили смо ове наше остале активности. Чекао сам неко да дође, да их предузме. Негде око поднева је било, колико је било сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јавили су са портирнице?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Можда је прошло подне, неки тај детаљ не могу да се сетим. Јавили су да су дошли људи из МУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био на портирници?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Милић Предраг.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милић Предраг, добро? Да ли Вам он то јавља?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Он ми је то јавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Колико се сећам да ми је он јавио, јер, иначе, не би знао. Ја сам рекао мојим стражарима који су били тада у смени, мислим да су били тројица, да доведу лица, да обавимо отпуст. Они су то, мислим да сам у међувремену обавестио мог непосредног руководиоца Марјана, који је он био у току, да се та лица, рецимо, јер он је наш руководиоцац и он о свему води рачуна, мислим, брине се и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко их одводи физички, ко их одводи до капије?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Када су они дошли из собе, обавили смо оне формалности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обавили сте формалности, све је то прошло, зато Вас питам, ко их сада формално и фактички одводи до капије?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Тада је дошао, чини ми се да је у дежурну дошао Марјан Мијатовић и онда заједно, да ли је он дошао ту или негде се он некако створио ту, тако да смо ми заједно, он, ја и ова тројица изашли до капије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су им руке биле везане?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има потребе да им се руке вежу?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Не, зато што ми, они су били прекршајно кажњени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Ми вршимо отпуст, зашто би их везивали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сам добро схватио Мијатовића, ту има та капија, врата, метална врата?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има која сте Ви отворили, они су изашли, а он је закључао то, каже, за Вама?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада је на једно четири, пет метара, или колико.

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Има једно, где је пријавница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пријавница са капијом?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Да. Онда су ова тројица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко их је отпратио до те пријавнице са капијом?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Милић и ја смо заједно, колико се сећам, заједно смо кренули према том излазу. Одмах са леве стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Милић, Милић је ваљда у портирници?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Извињавам се, ја и Марјан заједно излазимо и онда Марјан стаје на улазна врата управе, а ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је посебна?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Врата управе су између те две металне и овога. Онда ја кажем овом раднику страже, ево ово су та лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме, Милићу?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Милићу, која се отпуштају, онда они излазе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли људи који су дошли по њих, да ли улазе унутра?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Не, не сећам се да су улазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли улазе унутра?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Не. Они су, нека два лица су, јер то је била нека ограда и тако, колико сам ја могао да видим и да се сетим, да су била нека два лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У цивилу?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: У цивилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У полицијским, војним, било каквим другим?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Не, не, у цивилном оделу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Они су њих сачекали. Не знам да ли су се руковали или нису, не могу баш тај детаљ да се сетим. Нешто су поразговарали и заједно су отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли им стављају лисице на руке?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Не, нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где их одводе?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Одводе их према неким колима која су тамо била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква кола сте Ви регистровали?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Па, ја нисам видео да су они ушли у кола. Да ли је била нека «Застава» или неки цип. То ми је предочавано било, па сам покушавао да се сетим, да вратим тај филм, међутим, некако не могу да се сетим апсолутно. Ја мало од амнезије патим, али углавном они су отишли, без лисица, без.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте излазили за њима кроз капију?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Не, нисам за њима излазио, зато што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема потребе за тим?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Нема потребе, то је за нас рутинска ствар коју ми обављамо свакодневно и пријем и отпуст лица. Ја сам се вратио после унутра да напишем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је још шта познато везано за ово?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: После сам ја чуо из средстава информисања да их прво нису нашли, па да су после нађени убивени и тако даље. Мени је било после некако врло непријатно што, ето, као човеку да лицима која су код нас била, да их више нема међу живима. Мени је жао што се тако ситуација десила. Саосећам мислим са породицама, са људима, тако да, поготово што, рецимо, неколико пута сам их видео и онако, знам да су били високи, мршави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били што карактеристични, по изгледу, да ли сте некакве посебне карактеристике запазили?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Вишљег раста су били, мршави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа друго?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Ништа друго, кажем, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо од једног сведока ту да је један имао неку «чироки» фризуру?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Могуће, могуће да је имао онако мало у овом правцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је видео ствари које су имали, личне ствари, браћа Битићи?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте видели личне ствари браће Битићи, које су они преузели при отпусту?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Видео сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта је било у тим стварима, да ли можете да опишете?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: То су биле њихове некакве картице, неке, један као новчаник можда, као нотес. У њима су биле неке картице, да ли су од неких банака биле или неке као визит картице, тако је то било. Мислим да им је била једна до две оне плочице УЧК са неким бројем ниским – 007.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Какве су то плочице?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Металне плочице, са оним, што се закачиње на вратима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то као привезак?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је као плочица која има тај број и пише на њој је било УЧК и неки ниски број – 007, или како и онда то има канап за око врат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И канап за око врат?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: И то смо им дали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико таквих плочица је било?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Мислим да је било две, мислим да је било две.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Две?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Једна или две, углавном, била је једна или две.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било неких фотографија? Да ли сте Ви видели?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Покушавам, не могу да се сетим, не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Имам само још једно питање. Да ли сте некада пре овог догађаја присуствовали оваквој истој, условно речено, радњи, када отпуштате неког, па дође неко из МУП-а па га сачека?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било тога и раније?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Била је пракса да људи из МУП-а сачекају и да ми, рецимо, лице пустимо. То је била нека устаљена, може се рећи, пракса између, сарадња између МУП-а и затвора.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Координација, да. Даље, молим?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је познато сведоку да су добили условни отпуст?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Познато ми је, познато ми је.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко Вам је рекао то?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Па, они су, то је једна институција која се даје осуђеницима, који затвор даје.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Знам, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд Ви знате за то, да су конкретно они добили условни отпуст?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Знам за то, зато што они су, ова Слађа ми је рекла, они су добили условни отпуст, па се пуштају због тога раније, три дана, чини ми се.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли их је посећивао Зоран Станковић, инспектор за странце у МУП-у? Познајете ли Ви Станковића?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли их је посећивао?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Не знам, не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не знате?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Не могу да се сетим.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли су имали неке посете они иначе док су били у затвору?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, да ли им је неко долазио у посету?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Не знам, знате шта, ја радим по смене, пошто сам рецимо претходна два дана био слободан, па сам онда био ноћну смену, тако да ми са њима немамо неки контакт стално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је поводом овог случаја дао неку изјаву писмену управнику или усмену, затвора?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Дао сам једну изјаву.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли су их?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: То је 1991. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 2001. године?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: 2001. године.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Неки Роми из Краљева, да ли су се интересовали, да ли су долазили?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Ја сам то чуо после, после одређеног времена, да је за њих неко долазио, међутим, они су у међувремену били пуштени.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, хвала.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Интересује ме само једно питање. Те плочице о којима Ви говорите, да ли можете да се сетите, да ли су подаци на тим, то што кажете, УЧК, да ли је то било угравирано или налепљено?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Није угравирано, то је било онако, колико се сећам, утиснуто, утиснуто.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорите о броју. Да ли је било какво име, презиме? Ви рекосте, 007?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Тог броја се сећам, а да ли је име било неко, не могу, вероватно је било њихово, ако је било име, то је вероватно њихово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте вероватно, немојте вероватно.

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Добро, у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него, сећате се, не сећате се?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: У реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени, немају питања?

Питања сведоку нема.

Сведок нема ништа више да изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тражите ли трошкове што сте дошли данас, господине Васићу?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Ја сам данас требао да радим, узео сам слободан дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављам да, Ви сте дошли из Прокупља, да имате трошкове превоза?

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Ако имам право на неке трошкове, у реду је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми ћемо Вам признати трошкове превоза, на релацији Прокупље-Београд и назад. Према нашим подацима пошто говоримо о аутобуским картама, то је оно што можемо да платимо, то би било 1.560,00 динара, тамо и назад.

СВЕДОК ЗОРАН ВАСИЋ: Ако су ови моји тражили, онда бих ја заједно са њима, мислим, а ако не, у реду.

Сведок тражи на име трошкова превоза износ од 1.560,00 динара, што се сведоку досуђује привремено на терет буџетских средстава суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, можете ићи, можете сачекати у судници, да и ови остали Ваши заврше. Хоћемо паузу?

Председник већа у 11,30 часова издаје

Н А Р Е Д Б У

Да се претрес прекине на 20 минута, ради одмора.

Настављено у 12,05 часова

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви смо ту?

Позовите сведока Милић Предрага. Добар дан, господине Милићу.

Сведок ПРЕДРАГ МИЛИЋ

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милић Предраг, да ли је тако?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: **Сведок Милић Предраг.** Од оца?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Војислава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: **Од оца Војислава.** Рођен?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: 1960. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: **Рођен 1960. године.** Где?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Житорођа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: **У Житорођи.** Настањен у?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Житорођи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: **Настањен у Житорођи.** Улица и број?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Топлички хероји 67.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: **Улица и број Топлички хероји 67.**

Шта сте по занимању?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Радник обезбеђења у Окружном затвору у Прокупљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Да, још увек.

Запослен као радник обезбеђења у Окружном затвору у Прокупљу, несродан, није у завади, прописно упозорен, опоменут, заклет читањем законског текста заклетве за сведока, исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Милићу, молим Вас, гласно прочитајте текст те заклетве за сведока. Налази се ту испред Вас на пулту.

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Оне поуке и упозорења сте разумели?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Милићу, данас сте радник обезбеђења Окружног затвора у Прокупљу, а 1999. године у јулу месецу, такође?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Био сам радник обезбеђења и био сам по распореду на пријавници дежурни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На пријавници?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На пријавници?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Испред затвора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је пријавница испред затвора?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Колико та пријавница, претпостављам да?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Можда, два са два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је у склопу неке оgrade?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Испред оgrade.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она је испред оgrade?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Да, испред оgrade, ту је улаз поред пријавнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ту је улаз?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ако сам ја добро схватио ове прве сведоке, лево је када се уђе, ту лево је улаз у управну зграду, у управу?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Десно је улаз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Десно?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: А право је улаз у затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А право је улаз у сам затвор?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Јесте, круг затвора и дежурне службе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Милићу, нећемо много дужити, само нам реците, каква су Ваша сазнања везано за отпуштање са издржавања казне затвора браће Битићи у јулу 1999. године? Шта знате о томе да нам кажете?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Могу да Вам кажем, то је ипак дуг период времена прошао, оно чега се сећам и изјаву коју сам дао у СУП-у. Тог дана, радио сам на пријавници, значи, био сам дежуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате који је дан, да ли је тако?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Па, мислим да је био 08., датум, али не знам који је дан тачно био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, мислим, датум је, дакле?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: 08., ја мислим да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 08. јули?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Јули, између 12 и 13, тако нешто је било, временски. Нисам сигуран сада тачно, између 12 и 13. Радио сам ту, била ми је дужност, значи, имао сам књигу евиденције странака ко улази, ко излази и тако даље. То је био мој посао и да вршим комуникацију са управником, са осталим радним службама и са дежурним у затвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Дошла су два господина у цивилном оделу на пријавницу, пришла су мени и рекли су, представили се као радници СУП-а или полиције, не могу тачно да се сетим, да ли су рекли СУП-а или полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али у цивилу су били?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: У цивилу су дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се легитимисали?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Не, нисам, зато што ми није надлежност била таква. Легитимишем лица која улазе и вршим упис у књигу лица која улазе у затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они нису улазили, дакле?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Не, нису, нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису пролазили кроз ту капију?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Не, не, дошли су само до пријавнице капије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Значи то и представили се тако. И рекли су да треба да преузму браћу Битићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте да будемо сигурни, пробајте да се сетите, шта су тачно рекли, по кога су дошли?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: По браћу Битићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По браћу Битићи?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш тако?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, дошли смо по три притвореника, затвореника?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Не, не, браћу Битићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браћу Битићи?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Јесте, тачно нагласили, а представили се као радници СУП-а или полиције. Нисам сигуран да ли СУП или полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро? А да ли сте Ви пре тога знали да треба да браћа Битићи изађу напоље? Да ли сте знали да треба да дођу радници полиције?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Нисам знао, знате, то није у мом домену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро, па рекох, евентуално да нисте из било којих?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Сва лица која излазе, значи, то дежурна служба тамо обавља те послове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Ја сам само дужан да отворим ону капијицу да они прођу и да иду. Значи, нисам дужан уопште да знам ко излази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте Ви о томе обавестили?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Ја сам звао вођу смене, дежурног у затвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То јест?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Васић Зорана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Васића?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Он је био тада вођа смене, звао сам га телефоном. А прво сам њима рекао да сачекају мало да обавестим дежурног. И они су момци, момци, господа, удаљили се једно петнаест метара од пријавнице. Значи, двориште тамо испред затвора је било, једно петнаестак метара и стајали су тамо. Нешто су причали, немам појма шта су. Ја сам звао дежурног у затвору, вођу смене, Васића и рекао сам му да двојица из

полиције, из СУП-а, треба да преузму браћу Битићи. Човек ми је рекао, каже, добро, нема проблема, нека сачекају. И ја сам спустио слушалицу, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте још кога о томе обавештавали, управника?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Не, не, нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мијатовића?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Нисам, нисам никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте, добро?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Нисам никога, зато што, мислио сам да не треба да обавештавам никога, зашто, вођа смене ипак је ту. Он је дежурни затвора и он значи сноси одговорност за посао. После пар минута изашли су, надзорник Мијатовић, браћа Битићи. Ја сам их први пут видео тада у животу, значи ја њих нисам виђао уопште, тројица мислим било је њих и овај колега Васић, дежурни, вођа смене затвора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Излазе на та метална врата?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Метална врата из круга дворишта, долазе до пријавнице, има ту једна мала метална врата, опет, за пропуст и излазе ту, до пријавнице долазе. Ја излазим из пријавнице, ови момци, двојица који су дошли по њих, прилазе до пријавнице, поздрављају се са њима, рукују се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Рукују се, рукују се са браћом Битићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рукују се баш?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Да, рукују се и онда иду заједно, одлазе тамо према паркингу, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико далеко је то од пријавнице, паркинг?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Па, то је паркинг, петнаест метара, онда тамо још према улици главној, тамо где је био ауто паркиран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одлазе пешке?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Пешке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли видите где прилазе?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Иду према ауту, паркираном ауту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Мислим, браћа Битићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које паркирано ауто?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Мислим да је била, колико могу да се сећам, памћење да ме служи, «Застава» беле боје, «Застава» беле боје, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Застава 101»?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: «Застава» беле боје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Застава», «Стојадин»?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Да, да, «Застава». Још мислим да нису ни селу у ауто, мени је у међувремену звонио телефон, звали су ме. Пошто је мени улаз био на пријавници са друге стране, ушао и значи био сам окренут мало леђима и онда сам подигао слушалицу и разговарао сам. После, не знам колико, извесног времена, аута није било на паркингу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то једино ауто које је било тамо?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Не, било је ту још, то је био паркинг за Скупштину општину Прокупље, то је тај заједнички паркинг.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту био паркиран неки цип?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: То нисам приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Беле боје?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Нисам приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо овде изнете тврдње и од овде оптуженог Стојановића, кога Ви, претпостављам, не познајете и неких сведока које смо чули да је ту пред пријавницом, буквално на пар метара од пријавнице, паркиран бели цип, отворена врата и њих тројица су ушли у тај бели цип?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Да Вам кажем, господине судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумете?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Разумем Вас, ја бих тај цип морао да видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, тако је, Ви сада говорите?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Ја сам радио на пријавници, то је значи пет метара паркинг испред затвора, ја бих морао да видим цип испред затвора и морао бих да видим када улазе у цип и одлазе. Значи, они су пешака пошли, колико се сећам лепо, пешака су пошли сва петорица заједно према ауту тамо. Била је «Застава» паркирана баш у правцу главне улице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су се поздравили са њима, рекосте, руковали су се?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ме, наравно, одмах асоцира на то да су им руке биле слободне?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Нису били везани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису били везани?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Нису, нису, они су били прекршајци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте приметили, да ли сте видели, евентуално, да им они сада стављају лисице на руке?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Не, не, руковали су се заједно, значи, овако заједно у групи су пошли заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њих двојица и тројица браће Битићи?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Да, да, да, значи, нису их везивали, само су се поздравили и то, нису били везани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту био неки униформисани полицајац?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Не, то нисам приметио, то нисам приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер смо и то чули, да је возач тог белог ципа, који је дошао био, полицајац у униформи, који је био ту, овде тројица у цивилу са «Голфом» - «двојком»?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: То нисам приметио, могу да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, два аута, бар два аута та?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Ја бих морао да приметим, ту сам радио, то ми је радно место, ту сам осам сати и радио сам од 07 до 15 часова, морао бих да приметим, једино да је била пауза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је било још случајева да понека лица која се отпуштају са издржавања казне или што слично, да долазе радници полиције, да их преузму?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Да и улазили су у дежурну службу, чак по њих тамо, преузимали су лица и излазили са њима и до капије су долазили, преузимали лица, да, да, било је то и раније и касније то, ето. У пракси је тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ако би неко дошао њима у посету?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Добро?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли бисте Ви то знали, евидентирали?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Евидентирао бих у књигу, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, они су ту били у затвору неких десет, једанаест дана, дванаест?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Не, не, ја евидентирам странке које долазе у затвор, у посету, у управну зграду, код колега, а лица која долазе на издржавање казне, то је посебна евиденција у дежурној служби која се води, посебна књига тамо постоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је у реду, не, него, ако неко долази њима у посету, да ли Ви то евидентирате, да ли кажу, ја сам тај и тај, дошао сам у посету томе и томе?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви то евидентирате или само упућујете?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Да, да, постојала је књига, постојала је уласка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, евентуално да ли им је неко долазио за тих десетак дана?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Не сећам се стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли им је неко долазио у посету?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Не сећам се, постоји књига, име и презиме, време уласка, време изласка, број личне карте, то је мени био посао да радим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Мијатовић и Васић или један или други изашли напоље са њима?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Сви смо стајали испред пријавнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви сте били ту?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Да, сви смо били ту, нас тројица, њих тројица и два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мијатовић нам рече да он није уопште излазио тамо, него да је он одмах?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Пријавница је ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него да је он одмах отишао у управну зграду?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Па, знате, то је два метра разлике од главне капије до пријавнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али каже, уопште није излазио?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: То је улаз за управну зграду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо, него је отишао у управну зграду?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Сви смо били ту када су преузета лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИ-ПЕТРОВИЋ: Само једно питање. Рекли сте да када су изведена ова лица, да је то било први пут да сте их видели, да ли је тако?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИ-ПЕТРОВИЋ: Да ли сте знали да се налазе нека лица у затвору, страни држављани, да ли сте чули за њих, да је неко причао, да је неко коментарисао или било какву другу информацију?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Не могу да се сетим да сам знао, знате шта, мој посао је био да што мање у дежурној служби боравим, значи, ја сам на радном месту.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИ-ПЕТРОВИЋ: Не, само мислим, да ли сте чули у разговору да је неко спомињао да се налазе страни држављани, пошто то није уобичајено, то сам мислила? Рекли сте да сте их видели?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Да, први пут сам их видео тог дана.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИ-ПЕТРОВИЋ: Значи, нисте ништа знали о њима, да су они у затвору?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Не, не, ништа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИ-ПЕТРОВИЋ: Хвала.

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Притвор је то био, ипак, не могу ја све да знам која су лица у њему. Преко ноћи дођу лица, ја не знам да су дошли или нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим питања? Колега замениче, имате питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, хвала.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је, да ли је дао неку изјаву управнику затвора накнадно 1999. године, поводом овог случаја?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Изјава мислим да постоји то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, давали сте неку изјаву? Ко је од Вас тражио?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: СУП-у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: У СУП-у сам давао изјаву.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, не, него управнику?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управнику затвора, да ли је управник затвора од Вас?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: То је било касније, ја не знам које године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније тражио?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Касније, када се то ваљда појавило у јавности, ја не знам тачно, не сећам се које године, дао сам изјаву. Написао сам белешку, то је та изјава, сада сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо у овом смислу?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Да, да, управо тако, управо то, управо то.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А пред судом нисте саслушавани, пред истражним судијом?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Нисам, нисам, био сам у СУП-у.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када сте чули и шта сте чули да се десило?
СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Ја мислим када је било у новинама, преко телевизије и у новинама сам прочитао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шта?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Да су браћа Битићи нађена негде у неком, мислим околина Бора, тамо неко језеро и да су убијени.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Знате ли Ви Зорана Станковића?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли он, када он дође у затвор, да ли морате њега да упишете?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Па, у пракси, у пракси то није практиковано, знате, некада је упис био, некада дође само на кратко до управника или дође до дежурне службе и врати се.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, али то када оде код управника, упишете ли га?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Кажем ја, некада смо уписивали, а некада нисам, знате, колеге из СУП-а или?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А истражног судију?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Упис?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када дође истражни судија?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Да, обавезно, обавезно, истражни судија.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А није обавезно када дође овај из полиције?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Није.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, важи, немам више питања.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ја бих замолио сведока, уколико председник већа налази да је то потребно, да нам каже, да ли су та два лица која су дошла по браћу Битићи, лица која седе овде на оптуженичкој клупи или ако нису или, да ли може да се сети, да ли може да их препозна?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Не могу да препознам.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Погледајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим? Можете ли их описати, немојте се окретати?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Не, не могу, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли описати како су изгледали ти људи, та двојица?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Не, велико је то прошло време, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су били обучени, рекосте у цивилу?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: У цивилу, па било је лепо, топло време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били гологлави или су имали нешто на глави?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Топло време је било, мислим, не знам шта су, можда су мајице горе носили, тако нешто, или дукс неки. Не сећам се, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били гологлави или су имали нешто на главама?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете се сетити?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Знате зашто, могу да Вам опишем, мислим, био је ту и војни затвор пре тога је био, а код мене на пријавници данас дан дође педесет можда странака да се распитују за родбину, за рођаке, ја онда значи не могу сваког лика да се сетим и фаце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Не могу да се сетим.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је тог дана, када су браћа Битићи пуштена из установе у којој Ви радите, да ли је пре пуштања долазио инспектор Зоран Станковић?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Не могу тога да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У току тог дана?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Не могу да се сетим, не могу да се сетим тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли са места где Ви седите, видите цео паркинг, значи, цео паркинг што је између тих зграда?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Испред затвора?

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Све.

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Испред затвора, да Вам кажем нешто, испред затвора можда то је десет са петнаест, овако квадратура. Значи, ту се паркирају наша службена кола и ко дође, колеге из полиције, марице, није битно, значи, ту је паркинг за нас, а тамо је улица која води према главној улици, значи, имам прегледност, али не могу, ако буде неки камион или нека марица, онда немам прегледности.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је то цео паркинг десет са петнаест?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Не, не, не, општински паркинг је тамо, то је велико двориште. Ту и општа паркира на другу страну.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли су ти паркинзи један до другог или су одвојени?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то повезано?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Јесте, улица, да, да, има једна улица која води до главне улице, од затвора, између затвора.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Чиме је оивичен тај паркинг о коме Ви причате?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Није то оивичено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ограђен неким зградама или?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Да, СУП, општина, затвор, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је ово унутра?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: У кругу дворишта, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Практично, неко двориште?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Да, да.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: И колико је то двориште?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас пита бранилац.

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Ау, то је велико двориште, то је велико двориште, ту је и општина паркирала, можда, педесетак ари можда има, тако нешто, по мојој процени, стварно је велико двориште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некада радили у смени када су пуштана лица Албанци који су са издржавања казне, који су издржали казне за кривична дела тероризма и да ли сте били присутни?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: За тероризам, не, али за прекршајне казне.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Не за прекршајне, говорим о овим озбиљним?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За кривична дела?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Нисам, нисам.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро, хвала, немам питања више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени? Да ли имате још нешто да нам кажете, господине Милићу?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Не.

Питања сведоку нема.

Сведок нема ништа више да изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тражите ли трошкове што сте дошли данас у суд?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Да.

Сведок тражи трошкове доласка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дошли из Прокупља, да ли је тако?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према нашим подацима, аутобуска карта тамо и назад је 1.560,00 динара. Да ли то покрива Ваше трошкове?

СВЕДОК ПРЕДРАГ МИЛИЋ: Нема проблема.

У износу од 1.560,00 динара, на име превоза, што му се и ДОСУЂУЈЕ привремено на терт буџетских средстава суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, можете ићи, а можете остати у судници ако желите да пратите даљи ток претреса.

Сведок ЗОРАН СТАНКОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Станковић Зоран? Добар дан, господине Станковићу.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли има неких промена у Вашим личним подацима, у односу на ово што имамо овде у судском списку?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Нема ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У поступку истраге? Ви и даље живите у Прокупљу, Вељка Влаховића 15/2?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Да, сада по занимању пензионер, од 02. јануара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С тим што сте сада у пензији?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Мислим да је и то прошли пут евидентирано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Са подацима као у спису, упозорен, опоменут, а заклет читањем законског текста заклетве за сведока, исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ту пред собом текст заклетве за сведока. Молим Вас да то гласно прочитате.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Могу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само гласно.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Господине Станковићу, у јулу 1999. године, Ви радите, шта?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: У том периоду био сам на радном месту инспектора по пословима странаца и путних исправа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У СУП-у?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Значи, са статусом овлашћеног службеног лица, значи на пословима странци и путне исправе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У СУП-у у Прокупљу?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Секретаријат у Прокупљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је. Шта нам знате рећи, укратко, Ви сте се у том смислу изјашњавали. Ја претпостављам да остајете при тој изјави и изјавама које сте дали у досадашњем току поступку?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Немам шта да додам, нити да нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само нам укратко реците, шта Ви све знате везано за браћу Битићи?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ево прича је следећа: 26. јуна 1999. године у поподневним часовима, негде отприлике око 17 сати поподне, значи, позван сам од стране дежурне службе СУП-а Прокупље да дођем у станицу полиције, односно у СУП Прокупље, јер има случај привођења три страна држављана, значи, то је све што су ми телефоном саопштили. Када сам стигао у зграду СУП-а, нормално, распитао сам се о чему се ради оно, сазнао сам да се ради о три држављана САД држављана, да су пронађени у месту Рудару, то је полицијски пункт у то време, значи, пункт, једна контролна тачка је била постављена, да немају потребне папире, односно да немају путне исправе и да немају улазне визе, обзиром да су амерички држављани били обавезни у то време, по визном режиму, да поседују путну исправу ради уласка са нашом, тада, значи југословенском улазно-излазном визом. Када сам ја дошао, тада са њима, они су били у једној просторији одмах ту поред улаза, или је била канцеларија шефа дежурне смене или нешто тако, не знам баш намену, то ме није интересовало толико. А да би се ближе упознао, обавио сам разговор са Костић Звонком, тада инспектором по криминалу и са Лутовац Машаном, који је био шеф, ја мислим Одељења криминалистичке полиције у то време у Прокупљу. После је то мало мењано, па мало можда нешто, не кажем баш како је било, али мислим да је тако као што сам рекао био то. Затекао сам их у једној канцеларији горе на спрату, која значи није канцеларија њихова, колико се сећам, ни једног ни другог, али су ту писали службену белешку, која се управо односи на догађај који сада третирамо, значи на проналажење, односно откривањел браће Битићи на месту на којем сам рекао и њиховом довођењу у зграду Секретаријата у Прокупљу. Значи, та белешка, били су при крају, када су, већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Упознали сте се са њом, да ли је тако?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ја сам је прочитао одмах ту, поразговарао кратко са њима, значи, само су ми презентирали практично садржину сажетије тог текста, али сам и затражио копију белешке, да бих је имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта нам из тога можете рећи, уствари, како су и где ушли преко државне границе, под којим околностима су лишени слободе и тако даље?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Скратићу, даћу један сиже што могу краће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно по Вашим сазнањима?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Одмах након овог првог упознавања уопште са ситуацијом, обавио сам разговор са свом тројицом браће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са њима?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: У канцеларији у којој сам и рекао да су били када сам ја наишао тог момента. Српски су разумели прилично, поготово мислим да је Агрон ту најбоље стајао са српским језиком. Ја сам питао да ли треба преводилац, нешто да се укључи ради бољег разумевања и то. Саопштено ми је са њихове стране да нема потребе. Поново сам са њима

кратко, значи, узео податке личне њихове, генералије, питао шта имају од документације, питао како су се нашли значи на овом месту где су се нашли, од када бораве на територији тадашње Југославије. Кратко су ми, значи, испричали да су дошли из Америке, прво у Албанију, Тирану са путним листовима, то су пасовани, за једнократну, значи, потребе служе, из Америке, дошли су у Тирану. Негде, колико се ја сећам, касније сам видео те путне листове, јер су били, само да се мало вратим, да би било то јасније, у моменту када сам са Костићем и са овим Лутовцем разговарао, ушао је ту у канцеларију и Протић Светислав, тада радник Државне безбедности, који је вратио оне ствари које су приликом привођења, значи, од њих биле привремено задржане. Значи, ту је била документација, међу којима је била и колико се сећам, ова два путна листа. Не могу сада да се сетим на која имена су гласила. Знам да су на фотографијама били у униформи УЧК.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Биле су неке фотографије?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: На фотографијама, значи, они су ми у разговору касније сами објаснили да су то набавили још у Америци, да не причам детаље како, значи, тамо је био неки биро, где су се они пријављивали ради доласка у Албанију, са намером да обиђу своју фамилију, за коју су, наводно, били чули да су ликвидирани од стране Срба. То је њихова прича, ја је нисам могао проверавати, нити имао услове, нити неке потребе у том моменту. Утврдили смо, значи, из разговора са њима да су рођени у Америци, да су амерички држављани. Њихова прича је била да су ушли са америчким путним исправама. Непосредно по потписивању Кумановског споразума, заједно, значи, чим су се наше снаге војне и полиција повукли са Косова, значи са избеглицама, да су ушли, негде отприлике по причи, негде око 20. јуна, негде тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Албаније у?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Из Албаније у Призрен, да су онда после неколико дана ступили у контакт са покојним Митровић Миодрагом из Краљева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мирослав?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Мирослав, Мирослав, да, који се затекао својим поводом, тражио је пасторка који је био на служењу војног рока и који је био негде на граници према Албанији доле и отишао да види шта је са њиме. Срео се у међувремену, остао је, тамо му је пашеног и свастика живе у Призрену, па је неки дан остао тамо, али је било после проблем када је, како да се врати Мирослав назад на Краљево. Онда су по обостраним причама, значи, пошто сам разговарао и са Мирославом који је био ту присутан када су доведени, они су њих довели у ствари из Призрена, Мирослава, Вацита Минушија, сина од Вацита Минушија, снагу и мислим да је било и двоје деце. Значи, тада су пребацили до Рудара, њихов договор је био, које врсте, не знам, али углавном то је чињеница и требали су да се по, њиховим заједничким причама, врате, односно да накнадно превезу још девет чланова породице Вацита Минушија, такође до негде, до територије Србије, до Мердара, Рудара,

шта је био њихов договор. Међутим, то је стало са овим случајем. Након тога, значи, пошто нису имали путне исправе да би могло детаљније да се види, значи у пасовану оном видело се да су у Албанију ушли 17. априла, то се сећам. Штамбилџ. значи, онај улазни, да је 17. април био. По њиховој причи, ушли су значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Око 20. у Призрен?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: 17. априла је њихов улаз из Америке у Албанију, а ово 20. јуна улазе на територију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 20. јуна у Призрен, на територију Косова?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Да, у Призрен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Објаснили су ми, значи, да су ушли на граничном прелазу негде са неким возилима, тракторима, како су све сви овако групно кретали. Отприлике, нису могли никако, иако смо гледали на карти, покушавао сам са њима да утврдимо то тачно, али и они сами нису знали да ли је то, отприлике се спомињао Кукс, ја мислим да беше оно у Албанији, па онда прекопута, да ли је то Врбница, сада ја то не могу да се сетим или не знам како се зове, заиста у овом моменту не могу да се сетим тог граничног прелаза, али значи да су ту ушли без икакве контроле. У том периоду, граница државе према Албанији није била покривена било каквим институцијама ове државе, па ни органима за контролу преласка државне границе, тако, значи, да су ушли како то по Закону о кретању и боравку странаца се третира као недозвољен начин уласка на територију наше државе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте поднели прекршајну пријаву?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Значи, мој посао је био да ја онда на основу утврђених таквих чињеница, значи, прво да су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево само прво да Вас овде питам када смо већ код тога, пошто рекосте, видели сте фотографије, да ли су биле тамо неке металне плочице?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: То су неке, ја кажем, ја сам то само видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако знате?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: На столу када су враћене од стране Протића који је рекао, као, ето ми овде немамо шта да радимо, није ово случај за нас и једноставно је значи само оставио све те ствари на сто за којим су седели Лутовац и Костић. Ја сам, значи, тада то видео овако, онда су то тада плочице, нешто пре тога мислим да сам разговарао, питао шта је писало – УЧК. Ја сам чисто онако у разговору питао, одакле то, кажу да су то набавили негде у Приштини током путовања према Србији, значи овамо на улици, негде су значи набавили, значи њихова прича коју ја заиста нисам имао могућности да утврђујем, проверавам или нешто даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је писало?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ја сам то површно, нисам то имао у рукама, значи, мени то сада није био тај моменат битан, ја сам само инспектор за странце, ја радим свој посао – контролу кретања и боравка странаца. Друге службе треба да раде неке своје послове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви захтев за покретање прекршајног поступка?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ја значи у неколико редова сам дана тога и тог, затечени су ти и ти и по чл.106. тачка 4. Закона о кретању и боравку управо ово одређује, значи, као недозвољен начин уласка без путне исправе и без улазног штамбиља, односно без контроле. Значи, када се затекну у дубини територије странаца, онда се процесуира по том члану, као за недозвољен начин доласка на територију Србије. Значи, моја пријава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су одмах спроведени код судије за прекршаје?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ја као овлашћено службено лице сам написао само пријаву, а СУП, значи подноси захтев за покретање прекршајног поступка надлежном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се све то дешава тај дан?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Да, да, ја сам пријаву написао тог дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: И одмах сам је предао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је 26.?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: 26., да, ја сам је значи предао одмах, да би се даље процесуирала. И значи, даље тај захтев се одради, заведе се, упути се значи надлежном органу за прекршаје, то је значи по месту надлежна била општина Куршумлија, значи органи за прекршаје у Куршумлији, који даље преузима поступак даље. Значи, ја мислим да из неких разлога, ја не могу сада да се сетим тачно, да је поступак спроведен мислим сутрадан, прекршаја, значи, судија за прекршаје доноси решење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су они те вечери 26.06.?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Они су остали тамо где сам их ја, значи, где сам обавио разговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У згради СУП-а?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Значи ја са њима нигде даље, осим тог разговора, то ми је било битно за пријаву, више не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутрадан прекршајни поступак?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Значи прекршајни поступак је спроведен. Ја сам присуствовао значи делу прекршајног поступка, јер ме је интересовао исход због мојих даљих обавеза обавештавања надлежног Министарства унутрашњих послова који даље обавештава о томе дипломатско-конзуларна представништва шта се десило значи са њиховим држављанима и на молбу Вацита и Мирослава, који су заиста били потрешени, замолио сам ову судију да приликом одмеравања казне има у обзир ову причу што су ми испричали, да треба да се врати још за девет душа, како они то кажу, да извуку из оне ситуације доле. Само сам инсистирао, инсистирао – немам права да инсистирам, нити ово, али као човек, значи сам замолио ако има та могућност

да се удовољи захтевима, молбама, уствари, Мирослава и Вацита, да казна буде блажа, значи, ако буде затворска. Добро, ја сам у пријави предложио и затворску казну, значи, по закону 30 дана максимално, али судија је то уважио, односно уважила, пошто је жена у питању и донела је решење којим се кажњавају сва по 15 дана затвора, сва тројица, значи. Након тога, значи са тим решењем обзиром да сам био ту, ја сам оне њихове ствари које су у међувремену стављене у кесу, значи без гледања, значи лично сам их ја, пошто је моја канцеларија близу затвора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одмах су потом спроведени на издржавање?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Кажем, ајде ја ћу са њима, ту је био Мирослав и Вацит, када смо ишли овамо, значи право смо прво отишли у затвор, Окружни затвор у Прокупљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да издржавају казну?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Да, јер је судија донела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте их у току издржавања?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: И они су, значи, предати на издржавање казне затвора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 27.07.?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: 27.06.1999. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте их што посећивали, обилазили док су били на издржавању, да ли је било потребе?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Па, ја сам пар пута, нисам имао обавезу, нити потребу за неком даљом комуникацијом, јер са мог аспекта, оно што радим, сасвим је задовољено то, али обзиром да су ме Мирослав и Вацит, значи свакодневно звали, долазили у Прокупље, интересовали се за њих, када ће изаћи, како им је, значи, ја сам се распитивао преко стражара са којима сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, знали су када ће изаћи?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Знали су када ће изаћи, како је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су примљени у затвор, знали су колико су кажњени?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према томе, није проблем израчунати.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Значи на молбу Мирослава и овог, молили су да ли то може на неки начин да се нешто скрати. Онда сам ја, када сам отишао да разговрам са људима из затвора о тим могућностима израчунали смо и ја сам сада нешто онако рачунао на прсте и као 15-ти дан пада у недељу. Онда ми у затвору кажу, недељом по пракси не отпуштамо са издржавања казне, него то пребацујемо у суботу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претходни радни дан?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Да. кажем, а има ли могућност законска нормално да то буде радни дан, јер субота је, кажем, нерадни дан, па пошто морам са депешом њиховом о отпуштању из затвора оно да су издржали казну затвора, може ли то, ако има законских основа, речено ми је да може, само да

треба они да поднесу захтеве за условне отпусте. Да управник затвора, значи има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким сте то разговарали?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Па, директно разговарао сам са више њих, али и са управником затвора, конкретно, значи, који се сложио, значи за сада нису правили никакве проблеме. Ја имам законске могућности, значи петину казне по прекршају да скратим, само он није хтео да им то саопштава, што је и логично, него је мени рекао, нађи начина да они то седну и да напишу, значи, ти захтеви мора да се покрену од њих. Значи, то је тако урађено. Касније сам добио значи обавештење од управника и то смо се срели случајно у дворишту колико се сећам општине. То је све ту заједно двориште и затвора и општине и СУП-а, практично, који ми је рекао, оно је у реду, 12. ће бити пуштени, четвртак око 12 сати стандардно је наше, и у другим случајевима, значи око 12 сати, одговара и управи, одговара и мени, а и законски је то у реду, значи око 12 сати биће спремни, значи моћи ће да изађу из затвора. И то је толика била прича. Дана 08., значи када је био дан када они треба да изађу из затвора, ја сам око, нешто пре 12 по договору, а пре тога сам се чуо телефоном, све је у реду, значи, око 8, 9 чуо сам се, колико се сећам, са надзорником и са управником, значи да потврде, овде је све у реду, значи да могу они да напусте по договору у 12 сати. Речено ми је да нема никаквих проблема и да ће то тако бити. Ја сам око негде, сада време тачно, али између пола дванаест и дванаест, мислим да је баш негде било тако око 15 до 12, значи тог дана, отишао до затвора, то је близу, 50 метара од моје канцеларије и управо сам их затекао, сву тројицу, стоје у дежурној просторији затвора, чекају. Објашњено ми је од стране колега чувара који су били тада, да се само чекају папири и ствари да им се врате које су задржане приликом довођења на издржавање казне. Обзиром да сам радио сам, ја сам се журио, поздравио сам се само кратко са свима, оно што је ред и са браћом Битићи, здраво-здро, онда доћи ћете код мене у канцеларију, јер су требали да се појаве и Мирослав и Вацит, да би им обезбедили даљи превоз, новац, гардеробу, шта су све они имали у глави и оно што је било потребно, а по договору они су требали да стигну пре 12 сати, али су каснили из неких разлога, тако да сам ја пожурио, а био сам понео решења она класична која ми издајемо приликом одређивања, односно изрицања мере отказа, боравка и забране уласка, што је исто о Закону о кретању странаца, значи за такве случајеве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви припремили та решења?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ја сам припремио и урадио и они су мени ту у затвору, значи за тих пар минута док сам ја проверио, видим да чекају, значи, да ће добити ствари и ово и када сам већ био ту, обзиром да су ме у канцеларији испред ме чекале већ друге странке које, по другим пословима, пошто сам радио и као инспектор за путне исправе и за странце у то време, пожурио сам да не стојим ту, не знам када ће ови тачно завршити, за десет, петнаест минута, двадесет, то је то. Тако да су они само потписали значи одмах та решења, рекох, ајде, да их не држе у рукама, када дођемо код тебе у

канцеларију, ово, оно, да седнемо, да се договоримо сада како ће, да ће ови да дођу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Потписали су да су их примили, а уствари нису примили?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Па, они су их практично примили, значи потписали пријем и онда када су полазили, гледају то, не знају шта ће, чекају ове ствари, кажем, ништа, дајте онда нека буде код мене, ви узмите ове папире, па када дођете овде. Само да Вам објасним, по упутствима везано за Закон о кретању и боравку странаца, то решење се значи по Упутству Савезног значи тадашњег министра се доноси на инсистирање странке, односно странца, јер довољно је значи да се унесе у путну исправу штампил онај који управо има све атрибуте решења, отказује се боравак и забрањује се улазак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, они немају путне исправе којима би се евидентирала та забрана?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Да, то је формалност да не би, због, знате, због кретања даљега, може показати значи да је у реду његов боравак, јер тамо се исто налаже, дужан је да напусти територију ове државе у року од 24 сата и рецимо то и да нема право боравка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви као инспектор за странце имате обавезу везану за то да спроведете у смислу да их отпратите до државне границе?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ево, то стоје ствари овако. Законом о кретању и боравку странаца има предвиђено значи одредбе принудног удаљења странаца, који је значи дефинисан јасно, значи чл.61.-64., 65., колико се сећам сада, већ сам годину и нешто у пензији, али остало ми је то у сећању, јер свакодневно то радим. То је постојала једна мера и радња Министарства унутрашњих послова, ове управе за странце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је добровољно, а посебно принудно?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ево овако. Значи, он је прописао значи одређене случајеве када ће се странац принудно, значи када странац, када странцу коме је отказана, изречена, има и безбедносна мера протеривања, значи, ова наша блажа отказ и тако даље, значи и не напусти земљу у периоду који.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У одређеном року?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Значи, тај ће се принудно спровести до границе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У овом случају, није било потребе за тим?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Овде није било потребе уопште за тим, нити је, јер и став је касније, прво нису имали путне исправе, да би, рецимо, на некој другој држави предао. То се односи углавном на оне држављане суседних држава, дакле, имају своје држављане, али ако није, ако није, рецимо, Бугарима да ја предам, да извршимо примопредају америчких држављана, питање је, требало би прво, значи, виши нивои да уговоре, да утаначе, да ови прихвате да ће то прихватити. Значи, то не могу ја, нити један

инспектор подручни значи не може урадити без сагласности Савезног министарства унутрашњих послова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта се даље дешава? Они су потписали да су примилли та решења, Ви се вратили назад у своју канцеларију?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Кажем, нису били, само сам објаснио о чему се ради. Значи, ја сам се једноставно вратио и чекам да се појаве и они или, мало сам се нашалио са овим чуварима који су тада били, ја се више стварно и не сећам који су тачно били чувари тада када сам разговарао са њима, кажем, прошетајте на кафу са њима или ме зовите да ја дођем опет ту да се појавим и да их на капију ја зовем да нађу моју канцеларију. Нису били код мене у канцеларији, да не лутају, значи, из практичних разлога. И ја сада радим друге послове, странке ми иду, нема Мирослава, нема ни њих и одједанпут, значи, у неко доба, не знам, негде око, колико се сећам, 13 сати, пола два, негде је било, значи истог дана, на мој прозор који значи гледа према капији, значи видим део капије затвора, трче Мирослав и Вацит које сам упознао приликом, као где су, шта су, ко их је то одвео, шта се, па они ће да, да их побију. Шта бре ко, шта, ја чекам, кажем, управо, видим вас или њих, шта је било. И онда ми они испричају да су, пре него што су код мене свратили, пошто ја сам им јавио да у 12 сати ће они изаћи из затвора и да ће бити, ако ови не стигну код мене у канцеларији, да се сачекају око превоза, а ако они имају превоз, ја бих на њихово инсистирање, због ето њихове молбе да им се нешто не деси, овај, до Рудара и ово, да ајде пођем службено да то ја будем сигуран, ако би требало да пишем депешу Рудару, а имао сам и неке друге успутне послове, вршење контроле неких мотела у повратку, тако да сам то спојио да буде и сигурно и за мене а и успутно ми је. Међутим, нема, онда мени кажу, питали су на капији, па, пре каже кратког времена, каже, одведе их полиција. И онда ја питам, где, не знам, тај који је био на пријавници или ту је стајао испред капије од чувара, је рекао, па питајте Зорана инспектора за странце, он то сигурно зна, јер је то уобичајено. Ја сам углавном, значи држао четири општине по тим питањима, и Прокупље као инспектор за странце, била су само нас двојица. Знају да сам ја писао прекршајну пријаву са браћу Битићи и тако да су на основу тога и знали су да сам ја уговарао оно за 12 сати да треба да буду пуштени, значи оно са моје стране што сам ја радио, тако да им је он махинално само рекао, питајте каже, вероватно Зоран зна о томе. Онда сам ја рекао да заиста не знам ништа, значи о томе шта је било, да сам их видео пре неког времена, да су требали да дођу до мене, баш се чудим што их нема толико дуго и ово, а радио сам и друге послове, тако да нисам баш ни време могао да ценим, колико је било брзине. Након тога, значи, звао сам телефоном, иако је близу али окренуо сам мислим надзорника, Марјана Мијатовића, да питам о чему се ради. Каже, Зоки, ја се баш питам зашто тебе нема, каже, дођоше каже неки, чекали испред затвора, овде смо их пустили, каже, ми смо их пустили, то је ваша организација, можда си ти негде на терену отишао, па сада неко други преузима. Не, нема веза, ја

чекам да они дођу код мене. Тако да осим тога, заиста више никакав детаљ не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је још рекао Мијатовић?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: А, да, тада када сам га питао, као, па чекај, откуд сада, како неко други је дошао и узео, када знате да сам ја требао да одрадим то, излазак из затвора и да, па, каже, звао је у току дана из СУП-а су звали и најавили нам да неко долази. Каже, ми смо мислили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже, ко је звао?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Начелник полиције, то је значи био Вучковић Милисав, али нисам сигуран, јер мислим да је било само, звао је начелник полиције, па сам ја онда у то време, да ли је сада начелник СУП-а или је начелник Одељења полиције, није ми било толико тада битно то толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте са још неким разговарали?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте још са неким разговарали?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Тада, тога дана, мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Да, да, након овога, након овога значи, негде око 10 сати управо сам са Вучковићем, кога сам срео значи успут, али пре неколико дана од тога, имали смо онако успутни разговор, као, еј, ова браћа у четвртак у 12 сати излазе, па планирам можда да ми треба марица или један полицајац да то до Рудара, као што је био план, значи одвезем, да пређу да иду преко Мердара на Косово да се врате. Каже, нема, знам, овај, у току сам. У току, можда прате када неко изађе, знају они, на колегијуму да је странац има, који издржава казну, колико издржава и нисам ни улазио. Али, ово је значи било пре пар дана него што ће изаћи, значи. Тог дана када ће изаћи, значи 08. јула, поново смо се тако срели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је неко од њих, било Вучићевић, било Вучковић, питао када они излазе?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас лично?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Не, не, нико није ни једна, било која институција или служба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него једино ово што сте Ви рекли, они излазе у четвртак, требаће ми марица?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Па, вероватно то није било тешко проверити преко затвора, то је оно када излазе, чисто значи, мора једна служба, друга, трећа, институција, Црвени крст, ја заиста не, али мене заиста нико није ништа споменуо, нити питао када, време, нити изилазе нити шта друго. Тако да сам ја значи када сам разговарао ово са Милисавом, мислио значи да, рачуна на ово што смо пар дана говорили да ће марица или неко возило, један возач, да то не буде, ми користимо обично цивилно возило, њих је тројица, неко сутра може да ми направи проблем што возим практично без надокнаде страна лица СУП-овим возилом тек тако, него овако, значи,

успутно да то одрадимо. Значи само ми је рекао, знам, у току сам, значи, као биће преузети, нешто у том смислу, значи. Ја рачунам, појавиће се опет око 12, доћи ће код мене возач и ово па ћемо то рутински, као што радимо и у другим случајевима, када треба. Е када сам значи, враћам се сада на овај део када сам обавио разговор и са Марјаном и видео значи сада даље шта се ради, позвао сам телефоном, пошто нисам имао непосредног старешину, по систематизацији је постојало, али га нисмо имали, значи ангажованог. Лично сам ја специјалном везом МУП-а позвао свог начелника тадашње Одељења за странце, Предрага Златића, значи специјалом и само сам му кратко рекао, мислим, они су требали данас да изађу ови из затвора у 12 сати и по ставу и по договору, да буду враћени, упућени да напусте територију преко Рудара, Мердара и одакле су значи и дошли и чисто, кажем, али нешто ми није јасно, кажем, десило се то сада, неко је од полиције друге узео их приликом изласка из затвора и ја не знам ко је. Чисто, као па ко, рекох, не знам, немам представу уопште. Мислим, сада када гледам са овог аспекта, када се све ово чуло и видело, нешто је јасније, али у оном моменту, замислите, сасвим случајно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже Златић?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Он је био затечен исто, како, шта, не знам, па рекох, ето, ја не знам како сада ови из затвора не знају да ми кажу, није то примопредаја да су они још на издржавању казне, па сада их они узимају ради процесуирања, саслушања, дактилоскопирања, шта ја знам, то иде све у записник и то, али ово су лица која се пуштају са издржавања казне затвора. Чим пређу капију, они су слободни, значи, може да их чека супруга, деца, пријатељи, друга полиција, односно други припадници полиције или неке друге службе и да ако треба, хапсе, односно да лишавају слободе или да позивају на разговор или нешто тако. Значи, даље одговорност они, а како да ја установим ко је дошао, када не знам, кога ја сада да то питам даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли разговарате са Вучковићем, Вучићевићем?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Па, ја касније пар пута смо онако, али касније када се испоставило значи да њих нема дужи период, јер се интересовала родбина, са којим сам такорећи једном недељно, значи брат Фатос је звао, долазила је и мајка, њихова, интересујући се за децу, шта је и како, Мирослав и Вацит су скоро сваког дана по два-три пута звали и кући и на послу, пошто су имали моје телефоне, чисто смо остали у контакту да би они могли да се интересују за њих када ће тачно изаћи, јер онда, пошто знало се 15., али требало им је јавити да иду три дана раније, разумете, тако да смо се чули често. И касније када дужи период није било, онда је било поднето више тужби, значи на моју адресу, за несавестан рад у служби, значи адвоката, чланова породице, то је нормално њихова ствар, људи се интересују за ово, нису имали изгледа од кога другог да крену, па су од мене као инспектора који је практично једини познат и који је имао контакте ове врсте са њима, тако да је била једна тужба у Краљевицу, за њихов нестанак нешто није било дефинисано, онда је била тужба за несавестан рад у служби и тужба за злоупотребу службеног положаја. Све су нормално као неосноване одбачене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сачињавали неку белешку или извештај или било шта слично?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Па, ја сам тада у овом разговору са Златићем јавио специјалом, јер били смо се договорили у начелу, значи ако практично, али како сада да ставим ко их је узео, разумете, када не знам. Оно обично је била депеша само дана тог и тог, лица та и та отпуштена су са издржавања казне затвора и напустила су територију тада и тада преко тог прелаза или тим правцем, али овде је било специфично, тако да наведем сада, узео их неко, а практично знам да је од полиције, али не знам ко је. Е касније када смо видели да се то ништа не сазнаје, породица инсистира, тражи значи што је схватљиво, шта се десило са члановима њихове породице, ја сам чисто се онако интересовао и код Вучковића и код Вучићевића да ли знају нешто о томе, да можемо да на неки начин званично. Ја не могу сам ту да одрадим, прво не знам ни шта је ни како је. Међутим, исто је било речи да они не знају никакве детаље око тога. На томе је то и остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то су сва Ваша сазнања везано?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: То је све оно што бих ја могао, значи, ништа заиста, касније оно што се из поступка чуло, из средстава информисања, то су ствари које су се на томе чуле и углавном је већ познато све оно. Значи, да су ето сада дошли, да су одведени у Петровом Селу, то је већ и штампа писала и телевизија објављивала, значи да не понављам, јер то нису моја сазнања и не могу ништа о томе ја сведочити друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У разговору са Марјаном, да ли су причали о томе на који начин су браћа Битићи преузети у смислу, да ли је било неког везивања или није било везивања и којим возилом су отишли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неке детаље ове врсте?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Па, да, то су детаљи, ми смо рекли да сиже направим када излажем, то је у томе вероватно сам Марјан рекао, али из разговор оног, значи баш је рекао да се зачудио када је видео да мене нема, значи, очекивао је мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него ово?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Значи и то ми је рекао да су дошла два или три лица, млађа, значи кратко подшишана и да је у питању, да је ту било испред, јер он је то гледао, како ми је рекао, са улазних врата из затвора која су неколико метара удаљена, има друга возила паркирана, тако да мислим да није могао да одреди тачно које је марке возило, шта ли. Мисли да су ушли сва тројица малтене као да се знају, ето тако, значи, једноставно ушли у ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било везивања неког лисицама?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Не, не, није ми споменуо никакво везивање, једноставно као да су само оно поздравили се са њима и ушли су заједно у кола. То је, ја то нисам видео, али је Марјан мени то тада, када смо разговарали о тим детаљима, ми је толико напоменуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У Вашој изјави од 03.07.2003. године пред истражним судијом у Кладову, Ви сте рекли да су они дошли код Вас у канцеларију и да сте ту написали ту молбу за условни отпуст. Да ли је то тачно?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Па, ја сам са.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И ко им је писао?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Не знам, не знам, ја нисам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је код Вас у канцеларији писано?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Не, не, не, ја сам им само саопштио да је са управником договорено да они морају поднети значи те, да ли они имају обрасце већ готове у затвору, па им дају да они попуне, не знам, али ја нисам учествовао, значи и да сам учествовао, то није ништа.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Како је могао да преузме лице из затвора да води у канцеларију, зато Вас питам, уствари, како сте могли, на основу чега? Да ли Вам је то неко одобрио?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ја се сада не могу сетити како је то било, али мислим да је неко од стражара, пазите, ја сам то и пар пута, радећи неке друге послове, значи везано за исту проблематику, одлазио у затвор и са стражарима разговарао и питао, значи, ако издржавају казне, значи око рока казне, има ли проблема, имају ли странци неких проблема да се жале, да знамо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Овде каже да су њих тројицу ипак довели у Вашу канцеларију?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Па, јесте, да им само саопштим, значи, да они поднесу захтев, али то није никаква радња била са моје стране, него само као ово, ајде, да им се саопшти на неки начин, кратко је поразговарано о томе, значи објаснио сам да неће бити проблема, значи да ће највероватније бити скраћена казна.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви сте, ја сам тако разумео малопре, да сте рекли да није нужно да их Ви пратите тамо, да не могу, до тих Рудара, у овој ситуацији, па зашто је онда било битно да буде радни дан?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Мени је било битно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А зашто, када Ви не морате ништа?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Морам доћи депешу да саставим, значи ја уредно, кажем, да су они напустили како треба, значи моја би депеша, само дана тог и тог, браћа Битићи.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, то можете и у понедељак?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Па, не могу у понедељак, јер то је уствари било, бити ажурно због даљег њиховог кретања, морају значи бити упознати ови на Рудару, ови на граничним прелазима где се пуштају, значи да су лица пуштена са издржавања казне тада и тада и ја са себе значи скидам одмах ту одговорност, ону радну, људску и професионалну. Значи, нема ту.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Значи, Ваш ангажман је био само у погледу те депеше?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Да, да, ово ја кажем што сам имао успут и неке друге, јер, знате, када кренемо на терен, то је велики терен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, схватили смо да сте Ви желели да их физички пребаците, превезете?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Да, то чисто.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не каже он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, каже.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ја сам цитирао око принудног удаљења, значи разликујемо, па када бисмо ми сваког странца.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Разумем, разумем, али судија је рекао нешто другачије, значи он, рекао је, ја сам га разумео, да уопште нема потреба у таквој ситуацији?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Да, да, овде није имало потребе за принудним удаљењем, зато што има процедура, захтев, па ја добијем од Министарства значи повратно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али он је желео?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ја сам једноставно значи, то ми је било успут и на молбе Мирослава и овога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваџита?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Чисто да изађем у сусрет да их смирим и успутно ми је било и да то урадим мало овако како треба, значи.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви сте рекли сада, на питање председника већа, рекли сте да сте ту судију за прекршаје молили да буде мало блажа казна.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Да, ја мислим да сам одмах и објаснио и зашто.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Разумем, разумем. Ко је та судија, како се зове?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Судија, судија, ево сада сам, сада сам, да ли ја споменух име.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, ја мислим да има то у решењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има решење.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Како беше, ето стао ми је мозак мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бојовић Душанка?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Бојовићка, да, Душанка Бојовић.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А шта је рекао, нисам разумео, можда је рекао, можда ја нисам чуо, Вучковић Милисав, шта је рекао, ко их је одвео, зна ли он ко их је одвео, када сте касније расправљали?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Не знају ни они, каже мени, ја кажем, држим се онога стварно што сам значи ја лично чуо, видео. Ово са Марјаном што сам разговарао, значи било је кратко, само сам се интересовао шта је.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја имам још једно питање, а то је у вези са овим Протићем, овим из ДБ. Када је он тачно дошао, у ком моменту и шта је тачно рекао?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ево оно што сам рекао, али поновићу. Значи, оно што сам ја.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када је дошао, у којој фази? У фази писања пријаве, да ли сте Ви написали?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Не пријаве, не пријаве, у фази завршавања службене белешке од стране Звонка Костића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Лутовца?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Тада, значи, док смо ми причали, он је мени ево то и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вратио ствари и рекао нису нам интересантни.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И шта каже Протић?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Протић са оним стварима.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А откуда ствари код Протића? Ко му је дао?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Немојте да питате мене, ја причам оно све шта знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Није их Протић ухапсио? Није их он нашао тамо на граници?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Па, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок прича о својим сазнањима.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ја ствари нисам узео, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видећемо преко Лутовца.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ја ствари те нисам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А откуда су се ствари нашле код?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Слушајте, ја ево могу рећи, значи, службе нормално да сарађују. Вероватно је било ово моје мишљење, али немојте то сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питаћемо Лутовца.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И он шта каже?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Вероватно су плочице УЧК и униформе на овоме на овоме одиграле значи интересовање Службе безбедности, о чему се ради и која су то лица и шта је. Значи, видели су, узели су податке и једноставно видели да у овом конкретном сада случају, значи да ће бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, само је питање, пита Вас пуномоћник, шта је Протић рекао?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ево, само је рекао ово, нама ништа није интересантно, онда су се погледали шта је, ко је њима дао ствари, то заиста не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Од тог момента, када му је то Протић рекао па док ови нису изашли из затвора, да ли му је било шта рекао Протић или га је контактирао у вези са браћом Битићи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Након овога, значи?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Да, ја сам већ рекао, значи ниједна служба, ниједна институција, значи везано за боравак браће Битићи, за време њиховог издржавања казне, није ме питала, ни усмено, ни захтев писано, ни било какав.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не знам, Ви сте помињали сада ту неке тужбе против Вас, пријаве и тако даље, а да ли сте службено били обавезни, да ли сте нешто писали, извештај?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Слушајте, ја не знам колико пута сам саслушан, не могу заиста да се сетим.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, него извештај тада у то време, Вашем том шефу? Где је он, у Београду?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Па, не, знате, једном је телефоном и било би добро ако разјасним мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте, да сте сачинили депешу и послали?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ја сам у рукопису само док сам разговарао телефоном, значи и баш сам рекао да ми је незгодно да напишем да су узети од полиције у Прокупљу, а не знам од кога су, разумете. Значи, само знам да су од полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита Вас пуномоћник, јесте ли сачинили том Златићу, као Вашем претпостављеном по тој линији?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Касније су били захтеви, али ја сам исто изјавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачинили неки извештај, белешку, депешу и тако даље?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Знам само да су пуштени са издржавања казне.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ово, овај документ који су они Вама потписали, где је он, да су примили?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: У предмету су копије само, колико се сећам, остале, предмет ја.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Зашто копије?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Не знам шта је са њима, они су предати, ја сам то са кесом предао све значи пошто сам објаснио то.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви њих чекате у Вашој канцеларији да дођу да узму то, та решења?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: А решења о отпусту?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, да. Шта би са тим?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Она су у предмету, она нису уопште битна за неку процедуру, значи ја нисам морао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Битно је, Ви сте им уручили, рекли сте, добро, дођите касније?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ја сам Вам, значи најискреније, ја сам могао да не кажем ништа.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Разумем, наравно.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Разумете, али чисто причам ону тоталну истину шта је, да би све било јасно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је то остало код Вас?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Решења нису морала да се донесу, решења су у предмету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она су остала у предмету?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: У предмету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није имао ко да их подигне.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Она нису подигнута, јер да су дошли ја би њима дао, ова лица су значи одведена и нису мени била доступна на било који начин, значи од тог момента.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви овде при саслушању код судије у Кладову рекосте – касније сам од управника затвора сазнао да га је назвао у току дана, начелник полиције СУП-а Прокупље Вучковић Милисав и да му је најавио да ће нека лица из МУП-а доћи по браћу Битићи?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: То сам ја и малочас рекао када смо причали о Марјану, значи да је Марјана и управника неко из СУП-а, значи оно када сам рекао начелник СУП-а или начелник полиције, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде говорите именом и презименом, начелник полиције СУП-а Прокупље Вучковић Милисав?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Тада је било свежије и вероватно да је то тачније, а сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато Вам то предочавам да бисмо разјаснили шта је шта.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја бих још једно предочио, зато што је мало другачије овде објашњење, овај исказ пред истражним судијом у Прокупљу, Душко Исаиловић, 04.04.2003. године, задњи пасус, каже, предметна решења о отказу боравка у СРЈ и забрани уласка у СРЈ нису им уручена, јер од стране управе затвора нисам накнадно обавештен када су и на који начин предметна лица напустила зграду затвора. Сада је другачије рекао, да је он већ био са њима и да им је дао, па су они потписали, па су рекли, узећемо?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Остала су код мене.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, ово је другачије, али добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер од стране управе затвора нисам накнадно обавештен, када су и на који начин напустила зграду затвора?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Нисам на време, односно нисам благовремено обавештен да се они изводе, да изилазе, да би отишао да им ето уручим, то је смисао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То није исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље молим, бранилац?

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Можете ли објаснити суду, ко је Вама претпостављени по линији рада?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Овако, моји послови, односно моји послови тадашњи, послови којима сам се ја бавио по систематизацији, по решењу, су били послови санације путних исправа у Секретаријату унутрашњих послова у Прокупљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте рекли. Само реците, ко Вам је претпостављени по линији рада?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Значи, нисам имао претпостављеног по линији рада директно што се тиче послова, странци и путна исправа, него смо била само нас два инспектора, који смо радили, значи, Прокупље, Блаце, Куршумлија, Житорођа, по свим пословима странаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате претпостављеног?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Нисмо имали, осим начелник СУП-а који је значи начелник СУП-а. Али, немамо претпостављеног руководиоца који је руководио тим пословима. Значи, постоје по систематизацији, руководилац групе послова, али ни тога нисмо имали, значи, а није постојао у то време ни шеф Одсека за странце и управне послове, у оквиру тог одсека су биле групе послова, странци и путне исправе и управни послови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели смо, не морате даље објашњавати.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Значи, у том периоду непосредног старешину, руководиоца, значи нисам имао, осим значи овамо када се гледа територијално, односно подручно, начелник Секретаријата и директорно управа за странце пограничне полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко у управи, Златић?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: У управи, значи Златић је био начелник, шеф, њему сам ово телефоном када сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, немојте ширити одговор, само одговарајте кратко.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Златић је, значи, први изнад Вас који постоји непосредно?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Да, он је начелник.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ко је начелник управе?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Шеф, шеф Одсека за странце при Управи пограничне полиције за странце и управе послове, тада је било спојено.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ко је био начелник Управе за странце у Министарству унутрашњих послова?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Синиша Грбић, ако није, али верујте ми, то је високо било за мене да бих ја то сада контактирао. Најчешће сам, значи са дежурцима.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је био генерал Сретен Лукић тада?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Па, слушајте, ја мислим да је он на челу, једно време био је испред ове Управе.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро, нема везе.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Не, не могу да се сетим заиста, то је сада, знам да је био.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Вам је познато, да ли је Протић Светислав обављао истрагу везано за браћу Битићи?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Не, никада ја нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није обављао или није Вам познато?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако реците, није ми познато.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Није ме никада питао, већ сам то генерално рекао, да ниједна институција, значи ни једна друга служба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, само одговорите кратко.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ко је био надлежан за, у пракси, ко је обрађивао предмете ратних злочина, терориста и тако даље из те главе XV Основног кривичног закона?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: То заиста не знам.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ви не знате ко је?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: То мени није у мом извршавању послова, значи оно што сам ја радио конкретно, није било присутно и заиста не знам ко је, да ли је уопште, да ли се бавио неко. Мислите у Секретаријату унутрашњих послова у Прокупљу или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то Вас пита бранилац.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Не знам, можда се неко бавио, не знам.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. Следеће питање, Вама је, рекли сте, познато да су постојале те слике у униформама, плочице, да ли је тако, УЧК које су имали. Да ли Вам је познато да су постојале код браће Битићи те?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, јесте.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ја сам то.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Значи, познато Вам је?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је то, то је донео Протић.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро, добро. Где је био измештен ОУП из Призрена? Да ли знате?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: ОУП из Призрена.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Хајде другачије питање. Да ли сте?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ја знам ово да баш тада када су они отишли са издржавања казне, да је у затвору су били затвор из Призрена, ваљда, радници чувари, али ово заиста не могу. У Прокупљу сигурно није.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте Ви контактирали измештени ОУП из Прокупља и проверавали информације које сте добијали од браће Битићи?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Па, нисам у то време, значи, нисам контактирао, мене то, односно да су они изјавили да живе у Америци и видео сам путни лист који им је издат, значи од стране албанске мисије код себе су имали од оних папира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па их тих разлога нисте нешто проверавали?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Да, и они су тврдили да су, мени је била суштина оно, значи, да ли су амерички држављани, значи они категорично тврде да јесу и имали су значи нека оно док сам то гледао те папире на столу што су били, значи, видео сам нека, значи, на енглеском, америчком о кажњавању значи на њихово име, саобраћај и да пише држављанин САД, Америка, шта ја знам, тако да из разговора било ми је сасвим довољно да за ово што сам ја требао да урадим, то је само чињеница да су страни

држављани. Прекршај је јасан, значи, немају путне исправе и сами су изјавили у изјави да су ушли на гранични прелаз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, разумели смо то.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ако они немају путну исправу, на основу чега Ви утврђујете индентитет?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Па, кажем, управо на основу ових пасована који су њихови, разумете, јесу то страни, значи, то би исто било као да сада странцу на основу пасоша утврђујемо идентитет. Ово је врста путне исправе, и пасош је путна исправа, и пасован, односно путни лист је врста путне исправе која служи за једнократно путовање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ту су били неки подаци о њиховој идентификацији.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ко је издао тај лист?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ја мислим да је албанска мисија при Уједињеним нацијама за улазак у Албанији.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте Ви идентитет проверили преко Мисије Уједињених нација у Србији?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Па, тада, нисмо ми тада имали још односе колико ја знам и није. Ја сам покушао преко расположивих система, значи, што имамо компјутерски, значи да ли их има, да ли пролазе кроз систем, било који, значи као странци да су се појављивали негде у претходном периоду, или као наши држављани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Значи, том провером системском, значи, пошто сам имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није их било ни у једној евиденцији?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Није их било ни у једној евиденцији. На основу тога, значи то је она at hock, немам ја времена, господине, у овом процесуирању, толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, разумљиво је ово што Вас пита бранилац.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Да, да, у реду је, не љутим се ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте утврдили идентитет људи који немају путне исправе, немају личне карте, разумете?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Јесте, али кажем, овде су ове околности, пасовани су већ били њихови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, објаснили сте на основу чега.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Сва тројица тврде да су рођени у, значи то се види на оним казнама што.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Значи Ви, ако добро разумем, на основу тврдњи људи који имају УЧК плочице и слике са униформом, сукобљене стране на Косову, на основу невалидних докумената, то су ти пасовани, ако ја то добро разумем, њима верујете оно што тврде? Да ли сте имали још један доказ, било какав доказ који потврђује њихове тврдње, осим тога што Ви наводите?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Осим што су покојни Мирослав тврдио да зна ту породицу и да живе у Америци, значи, из разговора са њима, где раде,

шта раде, значи, у том моменту мени је било битно ово, имао сам неколико елемената. Није оно «фес» што се каже, значи оно потпуно, али немам другу у тој ситуацији, ја то морам у што бржем року, значи, да одрадим због законске процедуре, а ако није тако, значи, они би се жалили, значи да нису амерички држављани. Ја бих одмах стао, да они кажу, нисмо ми амерички држављани, ми смо Албанци са Косова, онда ја бих само рекао, здраво, дежурна служба, ово није посао за мене, ја радим само са странцима, са нашим држављанима ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, па би онда неко други радио?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Онда би неко други радио и проверавао те елементе, разумете. А овако, значи, они су се декларисали и ове што су имали папире.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је Ваша обавеза била да обавестите амерички конзулат или америчку амбасаду?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Не. Моја обавеза лична, не.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је обавеза Управе за странце да о томе обавести?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: То је већ питање за управу, ја мислим да, али ја немам овлашћења да контактирам са било каквом страном, институцијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али да ли сте Ви истог дана, тог 26.?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Истог дана процесуирано, депеша је сачињена, значи Управи дана тог и тог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Депешом сте обавестили своју управу, добро.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Дана тог и тог, спроведена и осуђена на 15 дана и спроведени на издржавање казне затвора у Прокупљу.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Молим Вас, колега, немојте, до сада није била, али су послове САД овде радиле друге амбасаде. Ево, ја Вам кажем, то је и званично, није моје сазнање, него је званичан документ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно, јасно.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Добро, али моје није да ја контактирам и обавештавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду је, то смо разумели, обавестили сте своју управу, добро.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Пошаљем депешу сада да су неки странци процесуирани, претпостављам да управа и Савезни МУП, преко Министарства спољних послова, вероватно је то та линија, уобичајена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо, знамо.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Вам је неко рекао и да ли сте Ви сазнали да ли су они учествовали у ратним сукобима?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Не, ја нисам. Баш сам се оно питао за те плочице, кажем, какво су објашњење дали и ја заиста, значи, купили, узели од деце на улици када су долазили и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А фотографије са униформама?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: А фотографије, ако је интересантно шта су они мени рекли, значи, мада, кажем, ја сам то онако само да чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам схватио да су те фотографије настале у Америци?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Они кажу да су се фотографисали са униформама, значи, у неком бироу у Америци, у неком објекту који значи, можда нека врста, али фигуративно регрутни центар за лица која хоће да дођу у Албанију, на Косово. Значи, да су ту добили униформе, они су испричали причу како их је позвала тетка из Албаније, јавила им да су им побили Срби породицу и они као консултовали се са оцем да дођу да виде о чему се ради. Када су дошли овде, родитељи су им рекли да су их Срби уствари чували, да су се они због тога сада овако сажалили или одобровољили, па су хтели да учине ова добра дела, да их спасу, да извуку, то је значи њихова прича, ја нити је демантујем, нити је потврђујем, само је презентирам онако како сам је ја чуо.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Уз помоћ кога су они дошли тако у тим, са тим сликама у Албанију, да ли су Вам то рекли?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Па, слушајте, обзиром да немам могућности за проверавања таквих ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, бранилац Вас пита само, да ли су Вам што рекли у том смислу?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Не, не, ево ја сам испричао шта су ми рекли, да су дошли, да су чули да им је породица јавила, као ето ви тамо чекате, уживате, а овамо.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Не, ја Вас питам следећу ствар, Ви кажете у Америци су се сликали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По њиховој причи.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: То је њихово.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: То је њихово?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Њихово, оно што они кажу.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Вам је познато кривично дело из чл.132. који каже, ко упућује или пребацује на територију СРЈ оружане групе, да ли Вам је познато да је то кривично дело?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Али, господине, ја сам овде, тада, у том периоду, значи имао процедуру подношења прекршајне пријаве по Закону о кретању и боравку странаца. О томе значи вероватно постоје друге службе које прате ту проблематику и које се баве тиме.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро, немам више питања.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Значи, пазите, да Вам кажем нешто, зашто нисам, можда мало да појасним, зато што може да се стекне утисак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекли сте да је то било предмет интересовања овог Протића.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Она служба белешка обухвата, она службена белешка коју су написали Костић и Лутовац садржава све те елементе,

разумете и нема потребе да сада ја исто нешто из разговора, из тог разговора пишем дупли, имам је у предмету, значи, као једна ситуација, она је проведена, подаци што су то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте из тог разговора са њима могли закључити да они имају икакве везе са ратним сукобима на Косову?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ја ништа нисам могао, како су они испричали да су чекали значи у Албанији, да су изнајмили неку кућицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте већ рекли, него само, само реците да или не објаснили, нама остаје да закључујемо.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте сазнали да су они припадници «Атлантске бригаде»?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Не, касније из штампе сам, да, када је штампа објавила, то и фотографије.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте сазнали, да ли су они на територију Косова или тадашње СРЈ, ступили након потписаног примирја или пре?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Из разговора са њима, негде отприлике око 20., они су рекли 20. јуна, значи када је одозго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао, 20.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Када су се повукле снаге, да су тада колективно са осталим избеглицама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, рекли сте то, рекли сте то.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: То је из њиховог значи исказа и из исказа Ђабида, овог Вацита и Мирослава.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Вам је познато, да ли је неко у ОУП Прокупљу узимао парафинске рукавице од браће Битићи?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Не.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Није Вам познато или није узето?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Није ми познато.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. Ако сам ја добро разумео, али ја ћу то кроз форму питања, да ли сам ја добро разумео да сте Ви њима помагали око тог скраћења?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Да, да.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Зар се нисте плашили због те помоћи људима који имају плочице УЧК да сами можете бити оптужени?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Па, нисам се плашио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате одговорити на то питање, ако не желите.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Али, ја сам објаснио зашто, значи, то ме је повукло, Вацит пада у несвест пред судијом за прекршаје, и онда сам значи једноставно утицао због тога, ако судија, чисто молба, значи.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Тог дана када су они пуштени, Ви сте рекли да сте пре него што су они пуштени долазили у затвор?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то, 15 до 12, 15 до 12.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ко Вас је видео да сте долазили, са ким сте разговарали, са ким сте контактирали?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Тада, у 15 до 12, значи пре тога сам се чуо око 8, пола 9, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорим само о доласку, не о томе са ким сте се чули, само о доласку, моје питање је у вези Вашег доласка?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: О доласку, значи они стражари који су тада били у смени, двојица их је било. Верујте да заиста не знам како се зову, из виђења овако све људе знам, значи неке знам по презимену, неки Зоран Васић, знам овога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Васић?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Он је био овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Васић?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Али, да ли ме је видео, па не могу да се сетим за Васића, не могу. Мислим да је био један, не знам како се зове сада, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, где су тачно, где су они потписали пријем овог решења?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то? Да ли је то у ћелији?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: У просторији у дежурној, не, не, они су већ били стајали када сам ја био ушао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: У дежурној просторији, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко седи у дежурној просторији?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Седи чувар, чувари значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то Васић?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Па, нисам, можда сам ја побркао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то Васић, да ли је то место где седи Васић?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Можда сам ја побркао, ја тек сада изгледа ми да сам мислио на другога, а мислим да му је презиме Васић, а сада по лику се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да покушамо.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Колико се сећам, мислим да није био Васић, него друго лице, јер по изгледу, видим да сада није, али сам мислио да је оно лице друго, које је то, не знам како се зове, да је он Васић, јер заиста сам. Значи, неко од тих, може се видети ко је дежурао тамо, значи, то мени тада није било битно да ја то памтим, као што бих сада памтио да не знам шта је.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. Моје следеће питање јесте, Ви сте данас објаснили како сте Ви фактички рекли који Вам дан одговара као тај 08. са управником затвора.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Да.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте Ви некога у ОУП-у Прокупље обавестили када ће они бити пуштени, да ће бити пуштени 08.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, рекао је то, јер је тражио возило.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пар дана пре тога, као биће тада пуштени, па ми треба марица.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Нисам само чуо кога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вучковића.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Значи, у пролазу је било, значи браћа излазе са издржавања казне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај коментарише, да, да, упознат сам.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Да, да, у току сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У току сам, да.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: А је улазећи, шта сад, не знам, мислим, заиста, можда је нешто имао друго, тако је то личило да се односи на ово што смо се ја и он значи договорили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато, да ли је против тих лица био покренут, била покренута још нека кривична пријава или судски поступак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било какав поступак?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: За време издржавања казне, значи од ових 12 дана колико су, значи 15 су били, није ми нико ништа саопштавао, нити је тражио било какве податке, нити било какво процесуирање, било какве.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: За време?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: За време.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Сада, да ли Вам је познато? Да ли имате сазнања о било каквом делу која су та лица урадила?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Не, не.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Нико Вам није рекао?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Нико ми ништа није саопштавао, нити сам се ја тим бавио, кажем, имао сам свој посао, то препуштам надлежним службама и институцијама које требају то да раде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули смо.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Вам је познато, да ли су лица лишена слободе након што су изашла из затвора?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Не, лишење је конкретан појам. Ја сам објаснио малочас и на питање и тужиоца, да сам о томе сазнао, значи из разговора са Марјаном, са надзорником, да су значи, најављен долазак људи из полиције, да су значи, руководиоци су, па Прокупље, начелник, колико се сећам, да је споменуо Вучковић Милисава, можда је рекао Вучковић, а овај Вучићевић, па ја сада можда сам нешто у афекту.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Значи, питање је, да ли су они лишени слободе, да ли имате сазнања?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Немам сазнања да ли су лишена, нити од кога, јер ми је то био и проблем да бих могао да напишем нешто конкретно, разумете.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Председник већа Вам је малопре цитирао Ваш исказ из истраге који се, ево ја ћу поново, рекао ми је надзорник Мијатовић да је са њим разговарао Вучковић Милисав и Вучићевић Милован, тадашњи начелник СУП-а Прокупље, на те околности да ће доћи нека лица из Министарства, да су најављени, да се чека њихов долазак и да ће сачекати браћу Битићи и даље процесуирати. То сте рекли, а моје питање је.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: То је моја претпоставка, мислим, на даљу надлежност, ето како бих се сада то изразио. Чим долази полиција из Министарства, не долази да се поздрави са њима, него неку радњу да изврши, да ли да обави разговор, да ли да их ухапси, односно лиши слободе или не знам заиста, али то су речи које сам интерпретирао речи значи надзорника Марјана Мијатовића.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Значи, он Вам је рекао о томе?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Да је било најаве да ће неко из МУП-а доћи по браћу Битићи, нешто у том смислу и да ће на даљу надлежност, у том смислу, ја заиста се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, Ви овде кажете – и да ће сачекати браћу Битићи и даље процесуирати, и даље процесуирати? Даље процесуирање подразумева?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Гледајте, то је сада да се извуче из контекста, ево ја ћу сада да се заиста мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, него то су Ваше речи, које се исто бележе на овај начин и које се и ове бележе?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Добро, али може да се ето употреби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте их изговорили, онда их објасните.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Који није адекватан, а човеку падне напамет, значи. Значи тај разговор је обављен након што се то десило и сада, значи, ја сам покушао да интерпретирам шта је Мијатовић, значи у разговору са мном рекао, значи то је било кратко, то је мени било довољно да видим о чему, да они више нису ту и да нису одведени од стране полиције, да је неко из СУП-а, да је начелник, ето министар Вучковић, а мислим да је спомињан колико се сећам тада и Вучићевић Милован, а сада ко је звао, значи, пазите, то није детаљно речено. Речено ми је да је и управника звао начелник и надзорника затвора, колико се сећам, значи, да ће неко доћи, најавио долазак некога из МУП-а, значи да ће сачекати када они изилазе из затвора и да ће их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није то спорно.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Мене термин само интересује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Само термин ме интересује – процесуирати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Процесуирати, само то, то сте Ви употребили?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Да ће урадити оно што процесно што имају, зашто долазе.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли то подразумева неки судски поступак?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Не мора судски поступак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте употребили тај термин?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ја сам употребио, али у смислу, оно, процесуирати, одрадити оно зашто долазе, ето.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Значи, не у смислу, јер да знам конкретније, ја бих рекао, ради лишења слободе, писања пријаве, због тога и тога, тога и тога, значи, ја сам само интерпретирао, да ће доћи, да ће сачекати и да ће их они узети даље нешто да раде. А шта, заиста не знам, значи процесуирати је условно, значи оно радити, наставити да раде са њима нешто, а шта, не знам.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Значи, моје питање следеће је, да ли сте Ви након тога звали Вучићевић Милована и Милисава да питате, ко је преузео та лица, зашто?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Па, ја, колико се сећам овде изјавио, јесам овако у пар наврата се интересовао.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Интересује ме тог дана, када сте сазнали, Ви кажете, ево рекао ми је Мијатовић Милован, да ли сте Ви тада звали да видите о чему се ради?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Не, ја сам тада, кажем Вам, радио и друге послове, то је за мене тада било заиста само неки рутински посао који је значи са моје стране скроз одрађен до ове тачке, само што су они требали значи да једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, одговорите кратко на питање, губимо пуно времена. Кратко одговорите на питање браниоца, да ли сте тај дан разговарали са Вучићевићем, Вучковићем?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Када ми је рекао Марјан, управник затвора, значи да су звали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте, то Вас пита бранилац, да ли сте разговарали тај дан?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Не, тај дан нисам, зато што, они су у току, шта ја има сада њих да питам и да зовем, када су они, по томе што ми је рекао Марјан, претпоставио сам да су у току и да би требали да знају, ако знају, разумете, сада да ја извештавам о томе начелника, оно што је он већ у току и не тражи се од мене ништа, значи, преузима даљу надлежност. Тако бих се ја изразио овако да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели смо.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Само још једно питање. Да сте приликом Вашег разговора са њима сазнали да су припадници «Атлантске бригаде», да ли бисте исто поступали?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Па, слушајте, овако, ја бих одрадио свој део посла, а о свим интересантним сазнањима везано, у даљем директном

разговору, значи написана би била службена белешка, примерак иде, ево, ствари, утврђивање идентитета, путања, кретања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, браниоче то је оно, шта би било, када би било.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Било би прослеђено значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Надлежним?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Надлежним линијама рада. Значи, ја то достављам по примерак белешке, пошто нисам имао непосредне старешине, директно начелнику, па начелник, а овде није било таквих сазнања и нисам нормално могао да сачиним никакву конкретну значајну информацију или белешку.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте проверавали, да ли су браћа Битићи југословенски држављани?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Па, јесам, то сам исто изјавио, путем система аутоматске обраде података.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, рекао је.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Која је једино тада била расположива у том моменту, лично, мислим лично, конкретно, брзо и ефикасно.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Имам само још једно питање, извињавам се због дужине, значи, интересује ме, каква је пракса, да ли би Ви уопште писали кривичну пријаву, односно прекршајну, извињавам се, због илегалног преласка, односно, да ли су пре Вас, не то сте рекли, да су они пронашли некаква кривична дела, да ли би Ви уопште радили прекршајни поступак?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Обавезно, обавезно.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: И тада би радили прекршајни поступак?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Да, да, прекршајна пријава се одваја, јер ја радим по својој линији, прво се то одради.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Хвала, немам више питања.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: А то даље раде друге службе које раде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, оптужени? Поповић има неких питања за Вас. Господине Поповићу, само да се не понављамо. Овај сведок је дуго казивао и пуно тога је рекао, па да се не понављамо, значи, само нешто што га ми нисмо питали?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ја ћу да питам, а Ви кажите може ли или не може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, а процењујете да је то значајно, изволите.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Пошто се мени ставља на терет ратни злочин против ратних заробљеника и ово, па сам хтео онда да питам, у почетку, он је после то објаснио, али у почетку је рекао, када је почео да даје изјаву да су пронађени на пункту код места Рудари, да ли је тада био сукоб између припадника ОВК и полиције, па су њих заробили или шта је било са њима, па су они?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том смислу, да, да.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Они су дотле довели ове, али су пришли, значи нису познавали где се налази пункт, него су мислили да је то још оно,

па су стали и ови када су видели полицију, то је било кажу кратко, ја нисам био на лицу места, значи, да ли је било педесетак метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ушли су по дубини?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: И онда су ту, значи, они су видели, пришли, легитимисали једне и друге, установили ово што и наступили привођење, значи они су.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Пошто је дугогодишњи радник Министарства, а нарочито у Прокупљу, не знам колико година радите, да ли знате сигурно чија је која канцеларија у СУП-у, знате које је одељење ОКП, рекли сте у почетку да инспектор Лутовац и овај други нису били у својим канцеларијама када су писали белешку. У чијим канцеларијама су писали службену белешку?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Па, ја не знам сада, то су инспектори, али колико се сећам, значи, то је горе на спрат када се, то Вама објашњавам, на спрату, па задња десно, колико се сећам.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Чије су то просторије?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Па, СУП-а Прокупље, мислите да.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Колег одељења, да ли Државне безбедности?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Не.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Сигурно?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Не, Државна безбедност је ограђена, баш је ту, значи то је прва канцеларија, колико се сећам до њиховог улаза, оне су преграђене, ходник и њихове просторије су унутра посебно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: 27.06.1999. године сте послали депешу Управи за пограничне послове да су ухапшена лица, да треба да се предузму одређене мере и радње које Ви треба да предузмете и тражите сагласност од стране Вашег претпостављеног тамо, које радње и мере треба да се предузму, јел тако?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Да.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да ли сте добили тада неки допис?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: У начелу, то је сва та депеша што неформално није баш неуобичајено, јер за овакве ствари, значи прекршајне процесуирамо кад је утврђено чисто и јасно, не бих радио што себи после имао проблема. Значи, након окончања поступка ми обавестимо да смо предузели мере. Значи, епилог број решења судије за прекршаје, казна, смештај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас пита оптужени јесте ли или нисте?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Добили нешто, неки допис?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Допис је одозго стигао.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Које мере, које радње да предузмете?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Из Управе, али идемо ставку по ставку. Колико се сећам стигло је тад али су се превиделе неке ствари. Они су значи ту депешу иако је опширна јер је стигло да је откуцам негде око поноћи,

депешу, све се објашњава детаљно где су затечени, подаци, ситуација да имају путне листове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то спорно. Поповић Вас пита нешто друго. Конкретно, јел сте добили повратну депешу?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Колико се сећам, значи обавезно прекршајна пријава да се води и да након окончања поступка буду спроведени до македонске границе, до Прешева, али се привело, али касније смо телефоном кад сам ја рекао како ћу без путних исправа и до Прешева колико је далеко то а они су дошли са територије Косова, тако да је тада, зато што смо имали у међувремену још случајева и заузет је став, после се озваничио другом депешом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неком другом депешом?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Депешом касније је то дошло, али тад смо урадили непосредно после рата, значи телефоном и ово и став је био због ове ситуације амбасада горе колико ја знам, могуће и отпражник послова то заиста не знам, није то моје, али је став био да као што сам многе послове, значи све странце након процесуирања једноставно враћали да се врате на територију Косова да изађу, значи како су ушли, а да ради легалног уласка у земљу морају ући на легални прелазак да добију улазни штамбиљ и то. Значи, то је измењено, на пример телефоном кад је објашњемо шта и како.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Депеша 28.09.1999. године послата исто Управи за пограничне послове где сте Ви описали, заправо потписали, али види се да је ово Ваш текст, да сте Ви сачинили белешку и на крају тамо децидно напомињете да након пуштања из затвора им се губи сваки траг и не знате ништа даље о њима.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: То је тражено од мене и ја то заиста не знам шта је даље било.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: А пре тога сте спомињали да сте били обавештени да треба да дођу. Зашто нисте написали да су предати од стране НН радника Министарства унутрашњих послова?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Господине, то је време тако. Ја сам ту.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Важно шта је променио?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Па ништа није промењено. Значи ја и даље не знам у ком правцу и где су они одведени, а о томе, значи сада ако је управник, надзорник рекао да су начелник Милисав.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да су преузети од стране Министарства унутрашњих послова.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Та белешка иде начелнику на потпис, немам непосредног старешину, значи ако је био упознат значи требао је да реагује и да мени каже чекај знамо где су и да се то одради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте Ви то сачинили или начелник?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Не, ја сам, мени је то дато, имаш податке ово и оно шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што нисте написали?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Па ја не знам где су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су преузети од стране радника НН припадника МУП-а?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ја сво време то овде објашњавам да не могу, да није, кад не знам. После сам питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Стојановићу? Изволите?

ОПТ. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: С обзиром да је све речено овде па бих ја, само на једно питање да ми одговори. Како је планирао да те људе врати на Косово ако је Косово у саставу Србије, једино ако је то Косово Америка по његовом? То хоћу да ми објасни? Ради се о страним држављанима, јел тако, хоћемо да та лица протерамо из Србије или из Југославије тадашње зашто на Косово?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ја сам исто објаснио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте.

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Посебна ситуација, још нисмо имали ни комуникацију ни са УНМИК-ом ни са КФОР-ом у том периоду они су дошли са територије Косова, а мени су испричали причу да су имали пасоше али да им је УЧК у Приштини приликом контролисања узели путне исправе и још 10.000 долара које су имали. То је значи њихова прича које се сећам. Мислим да сам то и у неком предмету написао и да има. Значи то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још нешто да изјавите господине Станковићу?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Ништа, осим ако можда неких термиолошких нејасноћа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Питања сведоку нема.

Сведок нема ништа више да изјави.

Тражите ли трошкове што сте дошли данас у суд?

СВЕДОК ЗОРАН СТАНКОВИЋ: Нећу да тражим ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок трошкове доласка не тражи.

Хвала лепо можете ићи.

Ми извесно нећемо моћи све сведоке саслушати данас, али ћемо да не бисмо дангубили са њима ћемо брзо завршити, Лутовца и Савића, дајте прво Лутовац Машана. Да, Лутовац Машан.

Сведок МАШАН ЛУТОВАЦ

Са подацима као у спису, упозорен, опоменут, заклет читањем законског текста заклетве за сведока исказује:

Добар дан господине Лутовац.

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има промена у Вашим подацима, личним подацима раније које сте дали, прошли пут кад сте били код истражног судије?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Нема, осим то што више не радим нигде него сам пензионер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада сте пензионер, али и даље живите у Прокупљу, Милке Протић Лиме бр. 25?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прочитајте гласно текст заклетве за сведока налази се ту испред Вас?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питам говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Господине Лутовац, да ли остајете при исказима зз претходног поступка?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: У свему датим пред истражним судијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате ништа да додате, ништа да промените?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам само укратко колико сте Ви упознати, кава су Ваша сазнања везано за браћу Битићи, њихово лишење слободе тамо на административној граници са Косовом у јуну 1999. ако добро пратим?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Јуна 1999. године ја сам радио на пословима начелника Одељења криминалистичке полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У СУП-у Прокупљу?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: У тадашњем СУП-у Прокупље. Информисан сам био да су браћа Битићи, не сећам се имена, лишена слободе негде између Куршумлије, односно Мердара, то је тако, не знам тако нешто, да су лишени

слободе, наводно да су ушли на територију Србије али да нису имали личну документацију за то нити у том смислу.

Након тога сва тројица Битића су доведена код мене у канцеларију, мислим да је било по подне. Ја сам прво утврдио њихов идентитет, обавио информативни разговор са њима заједно са колегом Костићем колико се сећам и сачинили смо службену белешку о обављеном разговору са њима. Обзиром да смо проценили да браћа Битићи нијесу извршили неко кривично дело које се води по службеној дужности, а што је нама било у надлежности, информисали смо тадашњу Службу државне безбедности да евентуално изврше провере да ли су та лица интересантна за њих. Врло кратко су се задржали код њих, кажем кратко, можда пола сата, враћени су поново код нас и онда имајући у виду прекршај који су извршили позвали смо, односно информисали Одсек за странце, тако се тада звао кад их је радник Одсека за странце преузео и касније сам такође био информисан да им је орган за прекршаје изрекао казну и да су казну издржавали у Окружном затвору у Прокупљу.

Ја више никаквог контакта са њим нисам имао нити сам их више икада видео. Касније се чуло што се чуло, односно почело да се прича да су браћа нестала, да једноставно се не зна у којем правцу, куда, зашто су отишла и ко их је евентуално одвео. Међутим, негде, не знам ја сад да ли је дан и дан када су пуштени итд., стицајем околности сам се налазио у канцеларији начелника Одељења полиције Милисава Вучковића, обзиром да смо били у згради канцеларија близу канцеларије. Ту сам се затекао кад су два лица дошла код њега у канцеларију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Два?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Мислим да су два. Кажем, у цивили, да су се с нама поздравили онако куртуазно, представили се да су радници МУП-а. Ја сам у том тренутку изашао из канцеларије тако да не знам шта се даље збивало. Касније сам сам закључио, односно из приче око њихове судбине да су то вероватно лица која су дошла да их преузму и ја друго и друго ми није ни познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми шта је било од ствари, шта су имали од ствари браћа Битићи са собом?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Од ствари браћа Битићи код мене кад су били у канцеларији, наравно кад смо утврђивали, те тражили смо да видимо шта они имају од личних исправа итд., сећам се да су имали неке путне листове, мислим да су се тако звали, да су имали плочице са ознакама УЋК или УЧК и тада су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве су то плочице?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Металне, пластичне?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Мислим да су металне биле, мислим, сад нијесам сигуран, прошле је много времена, само знам да су имали ознаке. Имали су можда и неке фотографије, можда фотографије за које су рекли

наводно да су дофотографисане, обзиром да су из Приштине и да су извесно време боравили они у Албанији, у Тирани колико се сећам тако извесно време док нијесу дошли у Призрен, а дошли су наводно због своје мајке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ја сад читам шта сте Ви својевремено казивали код истражног судије, то је било 06.07.2004. године. «Видите ја те плочице, ту су биле две плочице исте и једна различита. Две плочице металне са именом, презименом, знаком УЧК и неким идентификационим бројем». Ви их тако описујете.

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Сад да ли су све три биле исте или нијесу, ја сам не знам, не сећам се право да вам кажем, не сећам се, вероватно тада сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете две плочице металне са именом, презименом? Чијим именом и презименом?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Па њиховим сигурно. Сигурно су била њихова имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не него реците нам Ви, Ви сте их видели, Ви сте их имали у рукама?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Па не ја кажем сигурно су, ја сам их видео у рукама, сад се не сећам да ли су биле двије или три, рекао сам, не сећам се да су биле, вероватно су биле металне. Имале су идентификационе бројеве и писало је име и презиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово што Вам ја читам то схватите као подсећање на неки исказ који сте дали раније?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Протекло је доста времена па се доста и заборавило, али онога што се сећам тако је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви или неко други од припадника СУП-а у Прокупљу тада, том приликом да ли сте сачинили какву службену белешку или потврду о привремено одузетим предметима од њих итд., где би се прецизно описало шта је пронађено, шта је одузето? Разумете?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Разумем. Ми њима, односно ја њима тада нијесам одузимао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нисте одузимали?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Ништа нијесам одузимао, самим тим нисам издао никакву потврду, а службену белешку о обављеном информативном разговору са њима сам сачинио коју сам и предао на тражење колега из МУП-а који раде ратне злочине и тако, али сигурно сам ја ту белешку, можда могу и да нађем, можда могу, али сам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ради по тим питањима? Ко је радио по тим питањима?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Сећам се колеге Костића, али начелник одељења ја мислим одавде из Београда који је долазио доље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Е то. И та белешка стоји и постоји у списима сигурно негде. А иначе потврду сам издавао, нијесам никог дирао фактички ништа нијесам ни одузео нити те путне листове, нити те плочице нити ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сад тражим ово, Ви сте овом приликом рекли и да су била тројица припадника МУП-а у цивилу то код начелника. Данас рекосте двојица. «Знам да су дошла три лица крупније грађе у канцеларију код Милисава Вучковића». Данас рекосте двојица?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Рекао сам двојица. Можда сам тада рекао тројица, ја сад сигуран нијесам. Ево право да Вам кажем, ја сам се с њима поздравио и једноставно преко врата изашао, тако да стварно не могу да се сетим сигурно да ли су двојица или тројица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Због чега сте звали инспекторе из ДБ-а да обаве разговор с овима? Шта Вас је то повукло да се обратите њима?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Па ево чисто знајући послове који они раде, знајући, односно утврдивши да су лица ушла на територију Републике Србије, да су илегално прешли на границу, нашао сам за сходно да информишем њих да евентуално, пошто сам ја проверио да ли има у њиховим радњама неког дела које се води по службеној дужности, кривичног, помислио сам да евентуално они имају потребе да обаве разговор евентуално о њиховим мотивима уласка и томе слично.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се неко из Управе, из Београда интересовао за њих да су били по прекршајне казне у затвору?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви имате сазнања?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Код мене не, ја сам везан линијски за управу Криминалистичке полиције, из управе Криминалистичке полиције не знам ко је био начелник, мислим могао бих да се сетим, али мене нити је ико звао нити ме је ико питао нити било шта.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То би било толико.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: (пуномоћник оштећених) – Да ли су ови рекли из ког МУП-а су шта, он зна ако су из МУП-а ту, прокупачког овог?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било шта ближе детаљније?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Не, ништа ближе. Ја вам кажем да сам се врло кратко задржавао, да су они рекли да су колеге из МУП-а, али то сам мислио на Министарство унутрашњих послова, било да су из СУП-а Пирот, то је термин који фигурира да смо ми сви радници Министарства унутрашњих послова, а ближе нијесу рекли да ли су из овог СУП-а, оног, која јединица итд., не знам шта су они даље причали с Милисавом, али ја кажем ја уопште нисам седео кад су они ушли, ја сам изашао тако да стварно не знам.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: А кад је, чини ми се да је сада рекао или сте Ви причитали да је он закључио да су то ти који су њих одвели?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Мени нико рекао није да су их они одвели.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: На основу чега?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Али ја сам то размишљао, чисто овако причало се каже се одведени су у непознатом правцу непозната лица итд. и то сам ја чисто онако сам лично закључио. Вероватно су ти момци дошли за те људе.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: А после колико дана је то од тог сусрета са тим момцима?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Е не знам после колико дана, после тог дана се није ни причало ништа, вероватно након пар дана, недеља итд., али стварно не знам.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Пар недеља је већ велики распон. Ти момци су вероватно тако. Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранилац?

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: У том периоду када су браћа Битићи доведена код Вас на разговор, кажите нам ко је био надлежан за процесуирање кривичних пријава за дела из Главе 15 Основног кривичног закона, то су тероризам, шпијунажа и слично?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: У СУП-у Прокопље, кажем, ја сам био начелник Одељења криминалистичке полиције и ја сам тај који сам пропратио све кривичне пријаве, наравно за све оперативце који су радили, дакле, пријаве нису могле да оду да не прођу преко мене. Наравно уз консултације са радницима који су задужени за послове криминалитета око квалификације постојања евентуалног дела.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Значи, Ви сте били надлежни за то ако сам добро разумео?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Да.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте Ви водили разговор са браћом Битићи?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Јесам.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Када сте водили разговор са њима да ли сте имали сазнање по сликама, униформама и о плочицама УЧК?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Не. Први пут сам тад видео.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Не, пре разговора са њима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас пита бранилац?

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: У тренутку разговора? Ево друкчије да поставим питање.

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Вероватно да сам ја тражио пре свега да они изваде личне исправе шта имају код себе да бих утврдио њихов идентитет и вероватно да су они извадили те плочице онда кад су извадили те путне листове итд. Додуше сећам се да су рекли тада да су путне исправе ваљда одузете прије Приштине и одређена количина новца од стране неких снага безбедности на подручју КиМ-а итд. тако да су рекли да само то имају и вероватно да су истовремено извадили те плочице заједно са тим кажем путним исправама које су имали на основу чега смо ми утврдили њихов идентитет.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је пре Вас разговор обавио радник Државне безбедности Протић или после Вас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дало би се закључити после?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Да ја знам не, да ја знам није прије мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него после Вас?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Ја га позвао лично и упутио их када их он одвео у своје службене просторије и задржали су се кратко, кад кажем кратко, мислим пола сата, можда тако отприлике да би их вратио поново мени. Кажем, мени та лица нијесу интересантна нити ја имам било какве мере против њих да предузимам.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте Ви током свог рада контактирали измештајни ОУП Призрен и проверавали податке, информације које сте добили од браће Битићи?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Не.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Разговарате са лицима која имају своја имена на УЧК плочицама и слике са униформама. Који Вас је доказ водио да они нису извршили кривично дело?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Знајући ситуацију на терену и знајући тај прелаз, како да кажем Мердаре од места тог до места где су они лишени слободе и разговор са колегама након лишења слободе који су довели, ја сам закључио да нијесу нити могли нити било шта да ураде од дела која се гоне по службеној дужности на подручју тада уже Републике Србије.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: На основу чега сте закључили да нису могли да ураде?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Ја прије свега сам требао да закључим да су радили, а нијесам закључио да су радили, према томе нијесам имао никакво сазнање, никакво било шта што би указивало на то.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Значи, плочице и слике Вама нису довољне за кривично дело учествовања у?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тражили од њих неко објашњење везано за те фотографије, за те плочице?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Па вероватно, они су мени дали објашњење зашто су и дошли, зашто су нађени где су нађени итд. Мислим они су мени испричали целу причу кад су кренули из Америке док су дошли на подручје општине Куршумлија.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: И Ви ту причу нисте проверавали ако сам добро разумео?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Не. Ја друго ништа проверавао нијесам, ја кажем утврдио сам што сам утврдио, закључио сам да нема дела, уступио их органима Државне безбедности и касније инспектору за странце.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли можете суду да кажете где је ОУП Призрен био измештен тада?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате или?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Не знам ни сад где је, искрено речено нијесам знао.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте вршили неке провере везано за информације које сте добили од браће Битићи док су они били, док су се налазили у просторијама затвора у Прокупљу?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Никакве провере ја више вршио нијесам, они су кажњени за прекршај који су урадили и ја провере друге радио нијесам.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је пракса у ОУП-у Прокупље да Ви радите кривична дела тероризна из Главе 15 или нека друга служба?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Упутством ми је прописано, упутством Министарства које је задужено за која дела из КЗ-а, према томе та дела су у надлежности Одељења криминалистичке полиције и била и сада су.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли су та дела процесуирали радници Државне безбедности у ОУП-у Прокупље?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: То не знам. Наравно и они су овлашћени, кад кажем, ово сам мислио на јавну безбедност када сам рекао за униформисане раднике и раднике Одељења криминалистичке полиције, а тадашњи радници Ресора, односно тадашње БИА-е они су овлашћени за подношење кривичних пријава и то је један од разлога што сам ја и упознао колегу Протића и на крају предао та лица која, како кажем, задржао пола сата, обавио и он са њима разговор сигурно итд.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је по Вашем сазнању, да ли је ОУП Прокупље или лице из ОУП-а Прокупље учествовало у тој логистици преузимања лица из затвора и даљег превоза?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Ја таква сазнања немам.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте икада писали неку кривичну пријаву против ових лица?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Не.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Браће Битићи?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Не.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Вам је познато да ли је ико икада писао било какву кривичну пријаву против њих до данас?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Није ми познато.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је број на обе плочице био исти?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Не сећам се.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли број на тим плочицама које носе учесници у ратним сукобима је идентификациони број, значи не говорим о овим плочицама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнања те врсте, поставите браниоче питање да ли сведок има сазнања те врсте?

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да, да ли имате сазнања?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Немам сазнање јер нијесам имао прилику ни да видим нити до тада нити да се информишем једноставно.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте из било ког сазнања, било које информације дошли у сумњу или сазнали да су браћа Битићи везана за ратне сукобе на Косову?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Не, немам сазнања, нити сам имао нити имам сад.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: А да ли сте покушавали да дођете до тих сазнања?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Покушавао јесам у разговору са њима.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте било где проверавали њихове исказе?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Не.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте скинули парафинске рукавице њима?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Не.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте сазнали да ли су они на територији СРЈ или Косова, сасвим свеједно тада, ушли након или пре потписивања Кумановског споразума?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Не сећам се.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте имали сазнања да су они припадници Атлантске бригаде?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Не.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Немам питања више, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли оптужени имају питања? Поповић? Изволите Поповићу?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Господине Лутовац, само бих хтео једно питање код дугогодишњег радника Министарства унутрашњих послова, претпостављам да немате никакву мрљу за време Вашег службовања и као поштеног и честитог човека да Вас замолим да ми одговорите само на једно питање. Да ли сте уопште били присутни приликом обављања разговора радника Државне безбедности са браћом Битићи? Да ли сте Ви били присутни и Ваш колега који је потписник у службеној белешци?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја мислим да је он одговорио на то.

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Сигурно не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одвели су их и после пола сата вратили.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да ли познајете случајно лице Аранђеловић Љубисава?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: То име ми ништа не значи.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Јовановић Зоран?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Не.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Јовановић Славиша?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Не.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Миљковић Жарко?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Не.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Јел познајете Ви од колега који раде у Државној безбедности а да су из детешмана у Прокупљу?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Сад искрено да Вам кажем ја те људе све знам из виђења, али ја не знам сад коме је како име. Ја знам.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Јел знате неког да је радник Државне безбедности?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Знам да постоји Жарко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су ти људи?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: То су радници Државне безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто Ви питате?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Па питам због тога што имамо, има податак да је он био приликом узимања и саслушавања. Само због тога. Немам ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стојановићу, да ли Ви имате питања? Не?

Даљих питања сведоку нема.

Сведок нема ништа више да изјави.

Господине Лутовац, да ли тражите трошкове што сте дошли данас у суд? Према нашим подацима цена аутобуске карте тамо и назад, значи Прокупље-Београд и назад је 1.560 динара. Јел то довољно?

СВЕДОК МАШАН ЛУТОВАЦ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Покрива Ваше трошкове?

Сведок тражи трошкове доласка у износу од 1.560,00 динара што му се и ДОСУЂУЈЕ привремено на терет буџетских средстава суда.

Хвала лепо можете ићи. Можете ићи господине Лутовац.

Само кратко да чујемо Савић Горана. Савић Горан, а извесно Вучићевића и Вучковића нећемо данас моћи чути, па ћемо им се извиниути што нисмо стигли да их саслушамо и замолимо да дођу други пут кад одредимо оне термине за март.

Сведок ГОРАН САВИЋ

Добар дан господине Савићу. Име Вашег оца је?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Миодраг.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Миодраг? Рођен?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: 1961. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где у?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Прокупљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Завршио сам гимназију. По занимању полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полицајац? Јесте ли запослени сада?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где у?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: У СУП-у Прокупље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, у СУП-у у Прокупљу?

Па упозорен, опоменут, те заклет читањем законског текста заклетве за сведока исказује?

Прочитајте гласно текст заклетве, ту је на пулту испред Вас.

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питам говорити само истину и да ништа од овога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које послове Ви радите у СУП-у у Прокупљу?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Тренутно магационер наоружања, муниције и опреме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Магационер? А да ли сте, а које послове сте радили '99. године?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Тада сам био возач у Одељењу за заједничке послове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Возач у Одељењу за заједничке послове? Да ли сте имали задужено неко возило или више њих?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Јесам више њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која возила сте дужили?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Заставу, мерцедеса, пежоа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је СУП у Прокупљу имао «пајера»?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве боје је био тај «пајеро»?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Беле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Беле? Јесте ли њега дужили?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Ко је дужио то возило?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: То је дужио начелником возач Данић Зоран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Данић Зоран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данић Зоран?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Возач начелника Вучићевића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви и у једној прилици, интересује нас наравно јул месец 1999. године возили тог «пајера»?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Па не знам да ли сам баш тог месеца, али возио сам «пајера».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Возио сам и «пајера», поред ових возила возио сам и «пајера».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте возили тог «пајера» у јулу месецу на релацији Прокупље-Петрово Село и назад и да сте тим «пајером» превезли тројицу странаца?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Категорички тврдим не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Поред тог кеца, јел тако беше?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Да, «застава».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: «Пајера», «мерцедеса», да ли сте имали још нешто у возном парку? Које возило?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: «Суната» је била, «хуиндаји» ова ацент.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је био још неки цип осим овог једног «пајера».

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Само «пајеро», «мицубиши пајеро» је био само том, али је било и пуха и ландровера.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Које су боје били?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Плави.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од путничких возила да ли сте имали «тојоту»?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Не, «тојоту» нисмо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И сад само ми објасните још ово, задње је питање, пошто видим да је већ касно. На који начин водите евиденцију употребе и коришћење возила?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Имамо налоге за службено путовање који се попуњавају или пред пут или после пута, зависи колико је хитно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Поред налога како се даље води евиденција?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: У књижицу контролну.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се зове та књижица?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Контролна књижица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел то контролна књижица за возило?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: За возило да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Прати возило и шта ви пишете у ту контролну књижицу?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Па датум кад је било путовање, број налога овог путног налога, релација одакле докле, време поласка и време доласка, почетна километража, завршна километража колико је пређено и потпис.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како је са финансијама и са горивом?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Како мислите како узимамо гориво?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, како узимате гориво и како правдате?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Ако се иде од Секретаријата дуже од 12 сати пише се налог за дневницу, тад се плаћа дневница, ван Секретаријата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гориво?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: А гориво узимамо у то време није ни било, некад смо носили канистере, некад у МУП-у зависи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, јел сте гориво плаћали новцем или сте се задуживали на пумпи?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Не, увек смо имали у МУП-у, на пример.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У МУП-у точите гориво?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: У МУП-у кад дођемо овде, а доле то је био договор ваљда с овима на пумпи. Заправо у то време рата имали смо своје гориво и то се точило као на нашој пумпи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И како правдате и да ли правдате утрошено гориво?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Па како се не правда, на крају месеца се пише налог на оном папиру где се напишу сва возила која су се возила.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се зове то?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Има два. Има један мањи, има један већи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, шта тај мањи значи?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: У том мањем исто пишемо оно датум, број налога, име и презиме возача.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел то пише за сва возила или само за по једно возило, тај мали?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Па прво само за једно возило, па за друго наставља се одмах ко има више возила, а овај велики у листи А3 формат у њему се упише марка возила, почетна километража, завршна километража и колико је гориво и уље досипано тог месеца, то је месечни као.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел то значи периодични извештај?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Да, сваког месеца.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Месечни извештај?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко саставља тај извештај?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Па онај који користи то возило.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, јел сте Ви састављали те извештаје?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Ја да, ја и Данић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел постоје неки извештаји?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: И друге организационе јединице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел постоји неки извештај на краћи временски рок?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: На краћи је тај налог за службено путовање, за локалну и међуградску вожњу зависи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И коме ви предајете те извештаје, ове месечне? Мале и велике?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Ови месечни с овим исцепаним налогом предаје се рачуноводству.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је то радио код вас у рачуноводству?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Не знам. Радиле су ове старије жене Љиља Стошић, мислим била је Славица. Њима се предају, они су радили онај обрачун пређене километраже, просечне потрошње, утрошак горива за цео секретаријат по организационим јединицама и ОУП-има.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И шта су радили с тим извештајима?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Немам појма.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А та, рекли сте да има та једна књижица која прати возила. Како се зове та радна књижица?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Контролна књижица, а има и колска књига а то никад нисмо водили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А та контролна књижица за које време се води?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Па има доста.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел се води од почетка уопште од почетка коришћења возила?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Не, то би требало да се води та колска књига где се пишу кварови одређени за то возила, то је баш та што прати возило, а у овој се пише оно што сам вам рекао, значи релација, пређена километража, ко је вози и ко је користи и ту не може много да стане. На пример ако се води сваки дан не може да траје и две-три године та књижица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад се испуни та књижица шта ви радите с том књижицом?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Неке се бацају, неке се чувају, зависи од човека.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта пише тамо у правилнику, јел треба да се чува?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Треба да се чува.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За тај «пајеро», јел сте видели некад ту књижицу кад сте Ви возили?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Па била је саставни део увек.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Возила? Јел стоји у аутомобилу?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Па пре јесу стајале, или у аутомобилу или у фиоци од стола Даничиног, баш за «пајеро».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да сте Ви можда користили тај «пајеро»?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Да, возио сам и ја по потреби зависи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел сте узимали књижицу од Данић Зорана?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И шта бисте уписивали у књижицу по завршној вожњи?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Релацију, пређену километражу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел сте уписивали број налога?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Број налога да, рекао сам број налога. Налог се пише, потписује шеф смене, начелник, зависи ко је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је дужан кад се та књижица испуни да ту књижицу преда и да се чува?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Право да вам кажем из искуства нико, а знам да ме питате да ли треба да се чува или не?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То питам.

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: То нико није обраћао тад пажњу на то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ова финансијска документа о коришћењу возила и правдању утрошка горива?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: То се чувало у рачуноводству.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То мора да се чува?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: То у рачуноводству, рачуни за то гориво и ово.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте добили тај бели «пајеро»?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Не знам тачно, али сигурно пре рата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел тај «пајеро» још увек у употреби?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел сте имали «пајеро» неке друге боје?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Не, у то време нисмо имали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кад сте добили?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: А после смо добили један зелени онај спорт.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је тај бели «пајеро» имао плаве таблице или цивилне таблице у време '99. године?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Плаве имао је и беле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ова друга возила?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Па зависи која, махом су сва имала плаве, али имало је возило које је имало двојне таблице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел се сећате тих возила која су имала цивилне таблице, јел сте рекли цивилне?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Цивилне, па ја мислим да је тад «цуната» била исто и она чини ми се да је имала и једне и друге таблице 001 је био плави а не сећам се ПК углавном.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Поред Вас и Данић Зорана да ли је још неко радио као возач у СУП-у Прокупље '99. године?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: По решењу сам само ја био, а Данић је саобраћајца који је од стране начелника узет као начелников возач.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, његов лични?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: По решењу сам само ја био, а возили су сви по потреби.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. То би било све.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Који ауто је возио углавном '99. овог начелника Данић?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Са којим аутом је Данић возио начелника?

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Да?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Па они су обично ишли или «пајером» или «сонатом» или онај мислим да је «акцент» зелени.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Јели Данић носио униформу?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Да.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Увек је носио униформу?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Да, униформу саобраћајца, без нарукава.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Ко је возио овог другог Вучићевића, Вучковић Милисава?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Ја колико се сећам њега није следовао возач оно баш лично његов, е сад кад иде на пут, глупости нормално узме неког у кога има поверење или ко је слободан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни оптужени немају питања? Али имам ја питања за оптужене. Погледајте, окрените се према овим људима господине Поповићу, господине Стојановићу да ли познајете овог човека? Да ли га евентуално? Јел

знате због чега питам? Јели то возач «пајера» или није? Какав је Данић
господине Савићу?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Висине као ја можда мало шири.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А животне доби?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Млађи од мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Млађи од Вас? Добро, хвала.

Питања сведоку нема.

Сведок нема ништа више да изјави.

**Претходно се констатује да су оптужени Поповић и Стојановић на
тражење председника већа, тако што су погледали сведока исказали како
то није возач «пајера», «онај је био крупнији».**

Видите 1.560,00 динара је нека цена коју, неки подаци о аутобуској
карти, на релацији Прокупље Београд и назад, јел то довољно?

СВЕДОК ГОРАН САВИЋ: Да.

**Сведок трошкове доласка тражи у износу од 1.560,00 динара што се
сведоку ДОСУЂУЈЕ привремено на терет буџетских средстава суда.**

Хвала лепо можете ићи.

Председник већа издаје

Н А Р Е Д Б У

Претрес се прекида. Наставиће се:

- 12.02.2007. године, са почетком у 9,30 сати.

Ја Вас молим Снежо да обавестите ова два сведока, да се извините у
наше име што нисмо стигли да их саслушамо и колега Прелевић има сад
одређене обавезе и ми смо мало искрено говорећи уморни, па ћемо неком
другом приликом.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА